

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

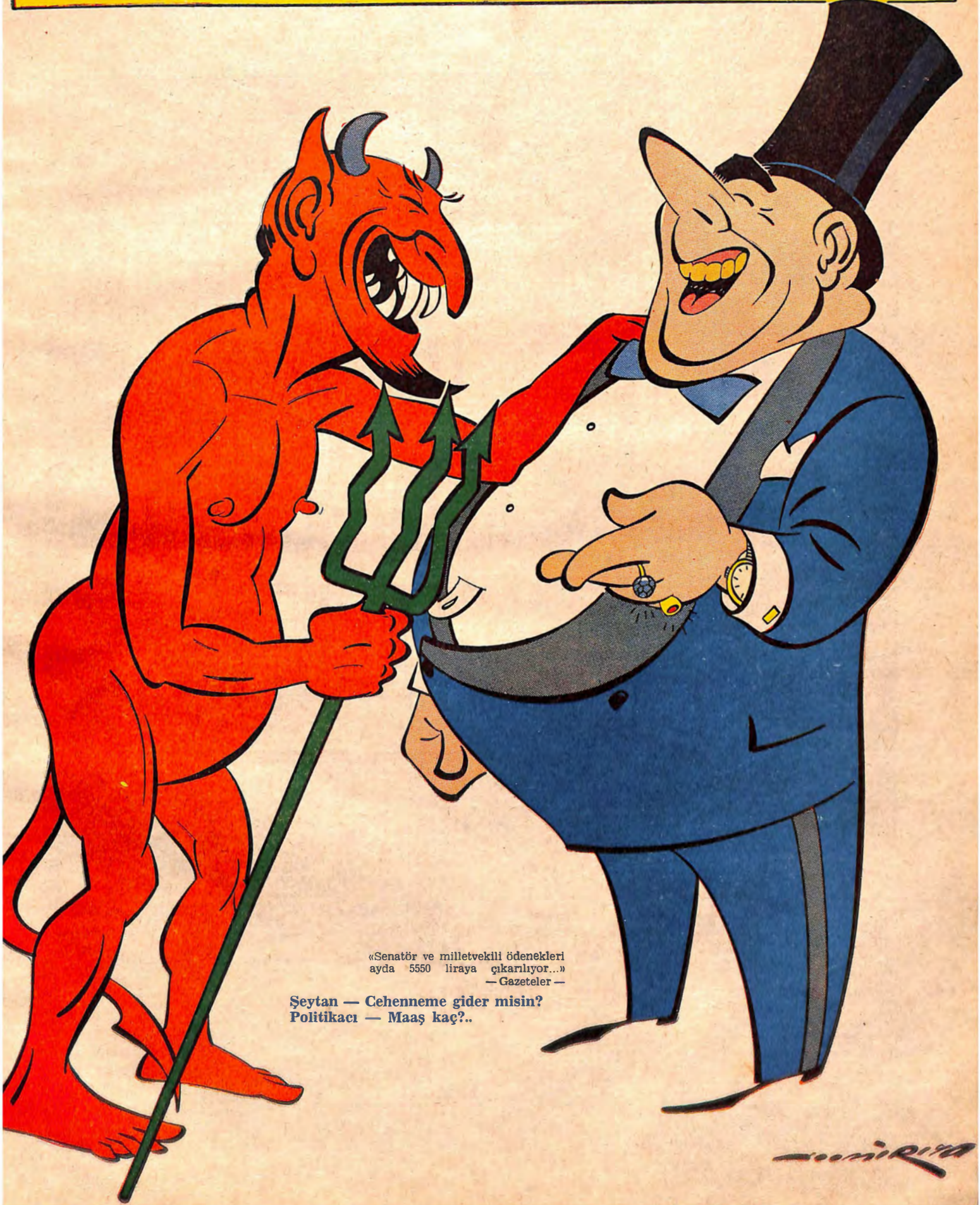
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKHAKA

«Senatör ve milletvekilli ödenekleri
ayda 5550 liraya çıkarılıyor...»
— Gazeteler —

Şeytan — Cehenneme gider misin?
Politikacı — Maaş kaç?..

emin rıza

**PARANIZIN
İSTİKBALİNİZİN
EMNİYETİ**

AKBABA

Yıl: 43 Cilt: 8 Sayı: 13 • Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ • 25 Mart 1965

Kim Kışkırttı?

SİZ, toprağın altına indiriniz mi hiç?.. Altıyüz metre, yediyüz metre, sekizyüz metre...

Ben, toprağın üstünde bu kadar yükseğe çıksam başım döner!

Zonguldak olayları, toprak üstü değil, toprak altı insanların dramıdır.

Onbinlerce vatandaşımız, Tanrının günü, diri diri toprağa gömülüyorlar: İnsa ların mutluluğu için!

Fabrika bacaları, onlar olmasa tütmüz. Gemi çarkları, onlar olmasa işlemez. Işık, onlar olmasa parlamaz. Tren, onlar olmasa yürümez. Tezgâh, onlar olmasa çalışmaz. Demir-Çelik ocakları, onlar olmasa yanmaz. Evler, apartmanlar, okullar, hastaneler, oteller, onlar olmasa ısınmaz...

Bu onbi lerin köyde anaları var, köyde karıları var, köyde yavukulları var, köyde çocukları var.

Biri ci Dünya Savaşı'nı acı bir türküsünü hatırlarım:

Çanakkale içinde vurdular beni, Ölmeden mezara koydular beni!

Bu türkünün son dizisi, Zonguldak işçilerinin marşıdır:

Ölmeden mezara koydular beni!

Bir çatışma oldu Kozlu ocaklarında: İşçi ayaklandı. Bir mühendis, sahibi ölümünden yalancı ölümle kurtuldu ancak. En güzel, en güçlü, en yatıştırıcı silah olan i san kalbini susturup kurşun atan silâhı konuşturduk. İki genç, iki toprak altı işçisi, artık bir daha toprak üstüne çıkmamasıya toprağın altında kaldı!

Şimdi, bir yandan politikacılar, bir yandan adalet, bir yandan polis, zekalarını pertavsızlarıyla suçluyu arıyorlar:

Kim kışkırttı bu ları?..

Çetin Altan'ın attığı taşlar mı?.. İlhan Selçuk'un penceresinden verdiği işaretler mi?.. Mehmet Ali Aybar'ın söylevleri mi?.. Yön'ün açık oturumları mı?.. Eski sendika başkanının dağıttığı beyannameler mi?.. Hangisi?.. Yoksa, hepsi birden mi?

Bütün bunları satır satır inceleyen, unuttuğumuz, yok sandığımız iki şey daha var bence:

Biri, toprak altı insanlarına verilen paradır, ayda üçyüz lira...

Bu gecesi gündüzlü belirsiz, bu ölümle koyun koyuna yaşayan insanlar, her yıl ziyan eden kömür işletmelerine bu yıl otuz milyon lira kâr ettirmişler.

Peki, işletme ne yapmış onlara?

Liyakat zammı diye ayırdığı altı milyonu bile çalışanların tümüne, gönül alıcı bir bölüşmeyle dağıtmamış!

Demek bu kıyamet de biri yiyip biri bakanların kıyameti!

Yenen de ne bilir misiniz?.. Altmış kuruş!

Öte yandan, son aylarını dolduran Büyük Millet Meclisine ve Senatoya bakı ız:

Seçimi kaybetmiş bir eski üye, dilekçe komisyonunu zorlayarak millet vekili ve senatör başına toptan yirmisekiz bin lira koparmanın yolunu buldu...

Bütçe açığının kapatılabilemesi için kısılmış musluklar biraz daha sıkıştırılırken böylesine dağıtılan bir sebil, hangi aç kış-

kırtmaz, hangi yoksulu çıldırtmaz ki?..

Ben, alımdan siyah ter akan toprak altı işçisi, günde altmış kuruş zam alamıyacağım, ötede benim seçtiğim insanlar, sekizyüz liralık ye i bir zamlı bütçeye yirmialtı milyonluk yeni bir yara açacaklar.

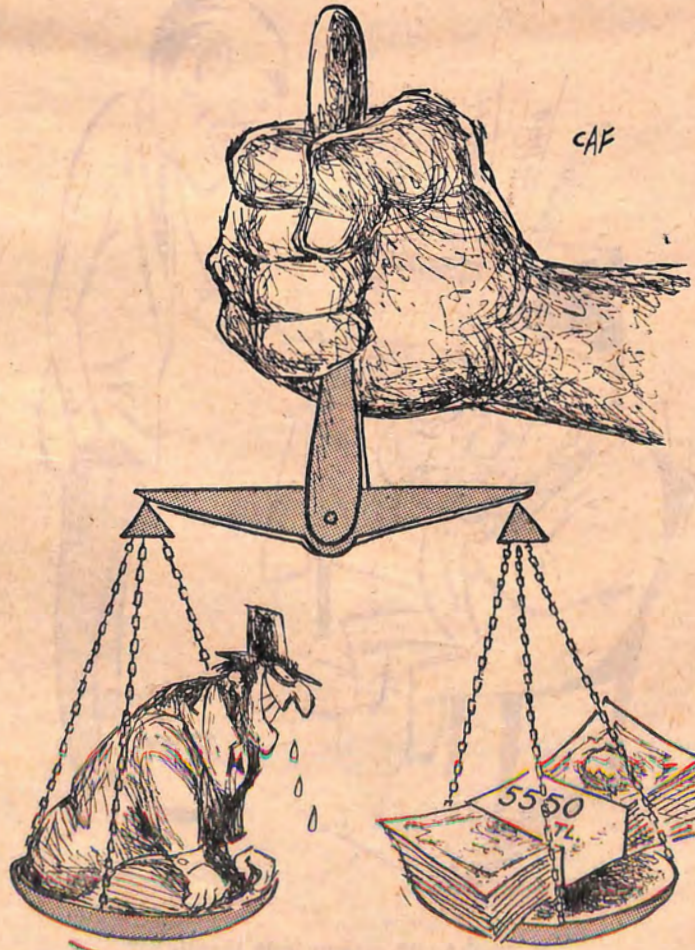
Yalnız Kozlu ocaklarının insa larına değil, şu muhtardan tekme, şu ağadan tokat yeme pahasına, yarı aç, yarı çıplak, yarı ölü, yarı diri çalışan köy okulu öğretmenlerine sorunuz bakalım, ne diyorlar?..

Köyden şehire inip Üniversite kapısından giriniz ve bütün fakültelerin katıksız ekmeğe çalışan asistanlarına sorunuz, ne diyecekler bakalım?..

Sanki bu memlekette bir 27

Milletvekilleri ödeneklerini 5500 liraya çıkarıyorlar!..

— Gazeteler —

Sosyal adalet!

Mayıs olmadı. Sanki bir ihtilâl ile bir yağma devri kapatılmadı ve sa ki bu senatoda yer almış o ihtilâlciler kadrosu büyük ve küçük dillerini yuttular!

Bu sabah, elimde aldığım ilk gazetede okudum: İstanbul Belediye Meclisi üyeleri de gündeliklerini elliler liradan yüzer liraya çıkarmak için partiler arası menfaat fiskosuna başlamışlar...

Allah için, ne alsalar haklarıdır: Şu Beyazıt meydanı'nı haline bak, helâl et!.. Şu Eminönü'nün haline bak, helâl et!.. Şu çamurlu yollarda yürü, helâl et!.. Şu deve hamuru ekmeği yut, helâl et!.. Şu evinde saatlerce ışksız kal, helâl et!.. Şu mikrop-lu suları iç, helâl et!..

Bunca hizmeti, oturum başına yüzer lira ile ödemek mümkün mü?.. Ne duruyorsunuz baylar, biner lira yapsanız!

Siz, güzel İstanbulumun onda sekizi İstanbullu olmayan Belediye Meclisi üyeleri Baylar!.. Sayın baylar!.. Pek sayın baylar!.. Kafalarınızın kafesini açıp akıl kuşlarını azat mı ettiniz?..

Zonguldak olayları kanun dışı bir ayaklanmadır elbet. Ama okuyup geçeceğimiz bir macera romanı değildir.

Açlar, tokların kapısını çalıyor!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Samimiyet!

İsmet Paşa'nın sol gözü, sol kulağı, sol eli Bülent Ecevit, Milliyet gazetesinde Çetin Altan'ın yerini aldı.

Aralarında bir fark var: Çetin Altan'ın kalemi daha cakalı, daha gözü pek ve daha kıvrak...

Obüründe takma dişle balçık hurması çiğneyen bir ihtiyar ağır hal var. Kaleminin ucunda mürekkep ağdalıyor...

Kendisi dört yıl Çalışma Bakanlığı yaptı ya, hemen sarılmış Zonguldak olaylarına...

Biz, diyor, işçiye hafta tatili verecektik... Kararname yazıldı... Bakanlar Kurulundan çıktı... Cumhurbaşkanlığının imzasına gitti... Neden durdunuz?..

Vay canına!.. Adam haklı bel! Ama bir de şı şövalye makyajını hakikatın bir avuç suyu ile yıkayıp sahibi yüzü seyredelim:

Bay Ecevit kaç yıldır Çalışma Bakanı? Döşöört! Bu kararname hazırlanalı ne kadar olmuş?

Yirmi döşöört! Ay değil. Hafta değil bu. Gün! He, işçimizin baylar, politika-

da samimiyet bu kadar olur. Hele bu politikacı yazar bir de koltuğunu kaybetmiş C.H.P. solcusu olursa!

Tiritçi baba

Adnan Ueli

MESRURE hanımın büyük gelini Sürtük Meziyet, nefes nefese merdivenleri çıktı. Elindeki terlik paketini, yuvarlak yemek masasının, kıvrım yerleri aşmış, çiçekli muşambasının üstüne bırakıp, mutbağa doğru seslendi:

— Anneeee!.. Anneciğim!.. Neredesin ayol?..

Tahtaboştan kısık bir ses geldi:

— Çamaşırları mandallıyorum. Ne varmış gene?..

— Ayol, beş dakika gelsene anneciğim.. Müthiş bir haber var..

Mesrure hanım, eteği belinde, entarisinin kolları sıvalı, küçük Kemal'in kireç kaymağından yeni çıkardığı beyaz patiska donu elinde, tahtaboştan sofaya girdi:

— Ne var gene?.. Ne diye çingır çingır bağırsırsun?..

— Ayol anneciğim, duymadın mı?.. Dünya âlemin ağzında..

— Nedir o kız?.. Söylesene..

— Hani, Belediye Başkanı Hâşim Baba Saraçhanebası'nı kazdırıyor ya..

— Haaa, onu duydumdu. Belediyenin elinde parası kalmayınca toprağı kazıp kazıp dediler..

— Niçin kazırlarsa kazırlar.. Me-sele o değil..

— Ya ne?..

— İşte orada toprağı kazarlar..

— Bir kabir çıkmış meydana..

— Kabirin de kapağını açınca ne gör-sünler?..

— Eeeee?..

— Boylu boyunca yatan bir mev-tâ.. Eski evlialardanmış.. Adına da

Tiritçi Baba diyorlarmış.. Saraçha-nebası'nı kazanların başında, bizim

Meral'in babası duruyor. Fen me-muru olarak.. Kabirin içinde ya-tan mev-tâ'nın bütün etleri yerli ye-rinde duruyormuş.. Hiçbir yeri bo-zulmamış. Aynı sağ gibi imiş..

— Vallahi ilk defa duyuyorum bunu, kız..

— Bütün elâlemin ağzında anne-ciğim.. Herkes şimdi bunun lâfını konuşuyor..

— E, ne olmuş mev-tâyâ..

— Ha, işte asıl orasını anlatıyor-dum.. Mev-tâ rahatsız olmasın di-yerekten, işçiler, işçibaşılar falan

hepsi toplanıp Tiritçi Babayı usul-cana kaldırıp bir kenara koymuş-lar. Resmî daireye de haber ver-mişler ki, adamcağız ayak altında

ziyan zebil olmasın.. O gece mev-tânın başına bir de nöbetçi dikmiş-lar. El ayak çekildikten sonra, nö-betçi sigarasını içerken, bir de bak-mış ki, mev-tâ kımlıdır.. Adam ilk

önce korkmuş, sonradan dikkat edinince Tiritçi Babanın konuştuğu-nu farketmiş..

— Fesuphânallaaaaah!.. Acep

yanlış duymuş olmasın?..

— Yoooo, dinlesene.. Fasih türk-çe söylüyormuş..

— Bayağı, lâf mı söylüyormuş?..

— Tabii yaaa.. Tastama lâkırdı

söylüyormuş..

— Ne söylüyormuş bari?..

— Tabutun içinde doğrularaktan,

o başında nöbet tutan adama de-miş ki..

— Kız ne demiş?.. Çabuk söyle..

— Demiş ki.. «Evlât, demiş. Ba-na, Tiritçi Baba derler» demiş..

«Ben murat babasıyım. İki yüz se-nedir şu toprağın altında yatırım.

Etlerime hiçbir şey olmadı. Yalnız saçlarım dibinden döküldü. Bu saç-

lar, toprağın içinde çürümüş de-ğil-dir. Sen şimdi hemen evine git. Nü-fus kâğıdının arasına bak. Orada bir tek beyaz saç bulacaksın. O saçı görür görmez, hemen bir âyetelkürsü okuyup duanı bitirir bi-tirmez, dile benden ne dilersen.. Bütün dilediğini sana vereceğim» demiş..

— Eeeee?..

— Adam da, hemen eve koşmuş. Dolaptan nüfus kâğıdını alıp içine

bakmış. Bir de ne görsün?.. Nüfus kâğıdının içinde bir tek tel beyaz saç yok mu?..

— Allahasen?..

— Vallahi.. Lebibe Hanımın bana anlatıklarını aynen ben de sana

anlatıyorum. Ondan sonracığıma adam, hemen âyetelkürsü'yü oku-muş. Arkasından da ne muradı var-sa saymış. Lebibe hanım teyzemin

söylemesine göre de, her muradı olmuş adamın. Orada işçi olarak

çalışan adam, şimdi artık zenginmiş. Bunun üzerine mahalle camisindeki

vaaz hocasına durumu sormuşlar. O da tasdik etmiş. Demiş ki: «Tirit-çi Baba'nın sakalları, Allahın sev-gili kullarına taksim olmuştur. Her

kimin nüfus kâğıdının arasından bir kıl çıkarsa, Tiritçi Baba, muhak-

kak onun muradını verir» demiş.

Bunun üzerine herkeste bir merak.. Vaaz hocasını dinledikten sonra ev-lerine koşan koşana.. Herkeste çık-mamış ama, tam üç kişinin nüfus kâğıdının arasından kıl çıkmış. On-lar da dualarını edip Tiritçi Baba-dan muratlarını istemişler. Hepsine vermiş..

— Bari biz de, nüfus kâğıtlarımı-zın arasına bakaydık, Meziyet..

— Helbet bakacağız anneciği .. Nüfus kâğıtlarımız nerede?..

— Seninki sende olacak, bizimki-ler de sandıkta..

— Benimki bende yok anneciğim..

— Kız, nasıl sende yok?.. Geçende benden almamış mıydın?.. Hani,

kocandan habersiz güzellik müsaba-kasına girmiş niyet etti di de, yaşı

üç yaş küçültmeye mahke-meye istida vermek için nüfusunu

almamış mıydın benden?..

— Aldım ama, ondan sonra da getirip tekrar sana vermiştim..

— Bana verdinse, ben de öteki-lerin yanına koymuşumdur. Baka-yım bir kere..

— Ama dur, duuur.. Hemen baka-ma anneciğim.. Nüfus kâğıdının

arasında kılı gördükten sonra, ya-rın dakikanın içinde muradımızı da söylemek lazım. Sen, ne muradın

olduğunu hazır ettin mi?..

— Yooo, bilmem ki.. Ne istesek?..

— Vallahi ben, şey istiyeceğim.. İlk evvelâ bir yazlık tayyör istiyec-eği ..

— Maymun, tayyörü bırak da, bir erkek evlât iste..

— Aaaa, dünyada çocuk doğura-mam ben.. Vücudü bozulmasın diye, makarna bile yemiyorum. Ço-kuk doğurur muyum hiç?..

— Murat evliyasından da tayyör istenir miymiş a yelloz?..

— Helbet istenir.. Bizimkine o kadar söylüyor da, kulak asıyor mu?.. Hem sırf tayyör istiyecek de-ğilim ki.. Şapkasını, çantasını, ayak-

kabısını da istiyeceğim.. Asorti ola-cağım.. Ondan sonracığıma, iki ta-ne naylon kombinezon istiyeceğim.

Sonra, bir şişe en birinci Avrupa esansı istiyeceğim .. Bir de kişik

astragan manto istiyeyim diyorum ama, bunların hepsini söylemeyi lâ-

zımış muhakkak.. Sen ne istiyec-eksin anneciğim?..

— Ben mi?.. Vallahi ne söylesem yalan.. Sen niye erkek evlât istemi-yormuşun bakalım?..

— İstemem..

— Kız, iyi düşün.. Niye istemi-yorsun?..

— İstemiyoru dedim ya.. İste-miyoruuuum..

— Katiyen istemiyorsun, öyle mi?..

— Öyle..

— Pekli, madem ki öyle, bana yaz bir erkek evlât.. Acaba ben istesem,

Tiritçi Baba'ya karşı ayıp mı olur dersin?..

— Ayıp olmaz ama, istiyecek baş-ka bir şey bulamadın mı?..

— Ben, öteki istiyceklerimi, ça-bucak yarın dakikanın içine sıkı-tırırım. Bir mantoluk kumaş da ben istiyeyim bari..

— Dur anneciğim.. Hepsini birden söyleme, unutacağım..

— Helbet unutursun şebele may-munu.. Elne kalem kâğıdı alıp da yazsana..

— İyi ya, yazayım. Önce kendi-minkileri yazıyorum. Neydi benim-kiler?.. Haaa, tayyör.. Şapka, ça-nta, kundura, kombinezon, manto..

Evveet.. Başka ne vardı aklıma gelen?..

— Kız, sen kendininkileri bitir-dikten sonra, benimkileri de yaz. Erkek evlâdı, kendine mi yazdın,

yoksa bana mı yazdın?..

— Hiçbirimize yazmadım..

— Yaz öyleyse bana.. Sen ne ka-rşıyorsun elâlemin işine?.. Ben ne dersem, sen onu yaz..

— İyi ya, yazdım.. Başka ne isti-yorsun?..

— Mantoluk ku aşî yazdın mı?..

— Yazdım.. Koyun eti de yaz, iki kilo, but tarafından..

— Amaaan anne, sen de ne mül-nasebetsiz şeyler istiyorsun. Hay-di, yazdım.. Başka ne istiyorsun?..

— Bir torba da, kokulu beyaz sa-bun yaz.. Yeşil istemem, beyaz yaz..

— Onu da yazdım..

— Kız, şöyle sokul da, bir şey daha söyleyeceğim..

— Canım anneciğim, kimse yok ki burada.. Ne söyleyeceksen söyle

açıkçana..

— Kız, hani lâstik kumaşından korsalar var ya?..

— Naylon korseleri mi söylüyor-sun?..

— Hah, işte onları..

— Aaaa, vallahi yazmam anne..

— Ayol ne arıyorsun imlâ lûgatinde?..

— Programın nasıl okunduğunu!

Sen Tırlıçı Baba'yı, Tuhafiyeci Süleyman efendi mi zannettin?..

— Canım, madem yarım dakika-
nın içine sığdıracağız, ne sığarsa
ben ona razıyım..

— Haydi anneciğim, sen şu nüfus kâğıtlarını bir çıkar da, bakalım içine..

— Sandıkta zaten kızım.. Dur açayım şu sandığı..

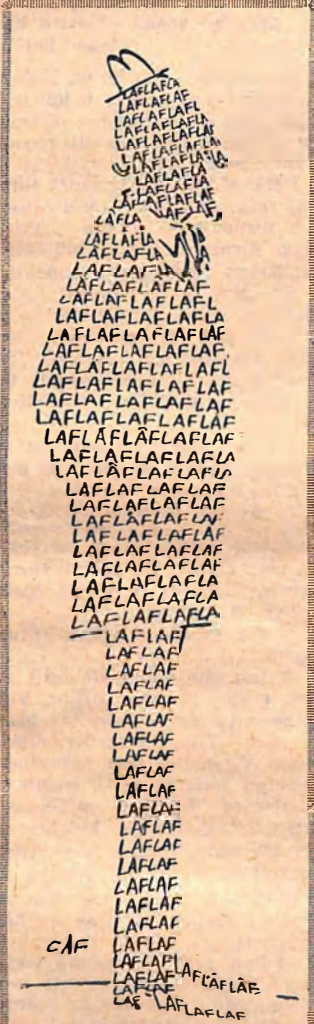
— Ama anneciğim, yavaş yavaş çıkar Allasen.. Düşmesin içinden..

— Nah işte.. Nüfusların hepsi burada.. Bak şu sahitede hiçbir şey yok.. Bu sahitede de yok.. Burada da yok.. Çeviriyorum işte.. Bu sahitede de yok.. Şunda da yok.. Yani, seninkinde kıl yok..

— Yoksa yok.. Ucunda ölüm yok
ya.. Senininde var mı bakalım?..

— İşte ben de ona bakıyorum..
Hadi al, sen bak.. Dikkatlice bak..

— Ay anneciğim, dur duuuuur..

Osman Bölükbaşı

Şuraya baksana.. Nedir bu?.. Ay
vallahi kıl galiba.. Görmüyoruz mu-
sun şunu?..

— O mu?.. Bilmem ki..

— Ayol şu kıl değil mi, baksa-
na.. Ay yaşadınık. Dünyalar bizim
oldu yârabdim.. Hem vallahi, hem
billâhi kıl.. Tiritçi Baba'nın sakalı..

— Kız, dur bakalım, niye o kadar seviniyorsun?.. Tiritçi Baba'nın sakalı mı acep o?..

— Helbet sakalı.. Başka ne olabilir yani?..

— Kız dur.. Acele etme.. Sakın o, sev olmasın?..

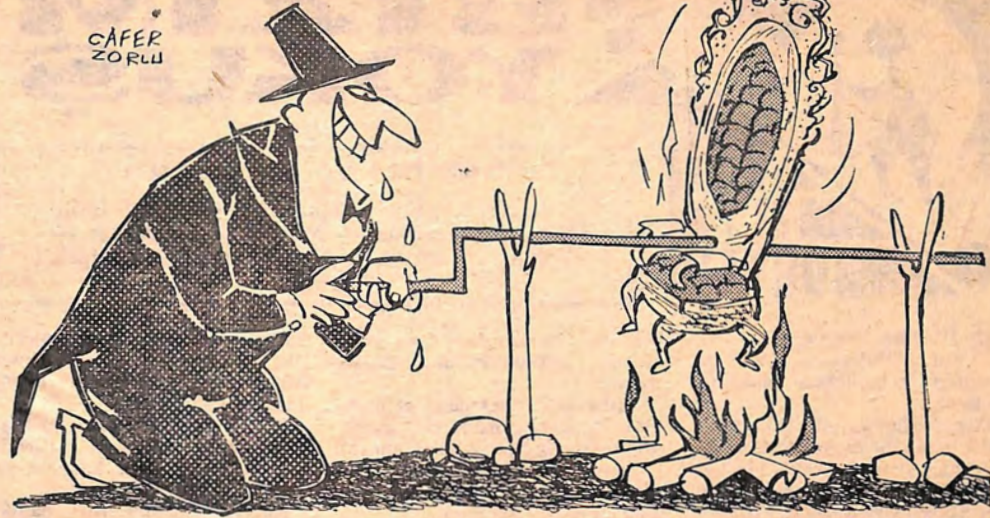
— Ne olmasın?..

— Dur şimdi.. Bak şeytan, zihnime başka bir şey soktu.

— Ne soku?..

— Hanl geçende enişten bize A-

Orman Bakanlığı kurulması istendi. — Gazeteler —

Orman kebabı!

Dokuz Köyden!

**Şimdi bildin mi Hacemmi
Ne içinmiş çabam bunca?
Doğruya tövbe etsem mi?
Dokuz köyden kovulunca!**

**Ahbablar mumlar yakarlar,
Gelmez uzaktan bakarlar,
Yumurta kulp takarlar,
Dokuz köyden kovulunca!**

**Yollar ıssız, dağlar karlı,
Bizi saymaya «Zararlı»
Dost, düşman hepsi kararlı,
Dokuz köyden kovulunca!**

**Çevremizde baykuş tüner,
Vicdanlar her yana süner,
Burda barınmak ta hüner,
Dokuz köyden kovulunca!**

**Kavrulup pişmek kolay mı?
Bahtla yenilmek kolay mı?
Yarayı deşmek kolay mı?
Dokuz köyden kovulunca!**

**Daha görürsün gününü,
Jurnalcı, al ödülünü!
Açıktaki korları ölünü,
Dokuz köyden kovulunca!**

Günah var, çekisi de var,
Kavinin yetkisi de var,
Pazarın tilkisi de var,
Dokuz köyden kovulunca!

**Neyimiz var gizli, kısık?
Bu suratlar neden asık?
Gülelim tutup t2 kasık:
Dokuz köyden kovulunca!**

**Dinsizler zahit göründü,
Yalancı şahit göründü,
Suç bize ait göründü,
Dokuz köyden kovulunca!**

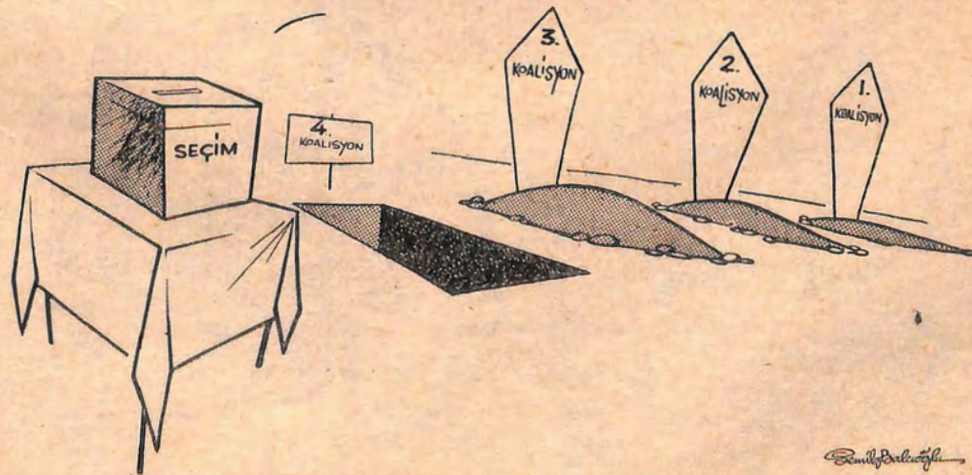
**Dönüyor, dünya dönüyor,
Sönüyor, mumlar sönüyor,
Bize sefer görünüyor,
Dokuz köyden kovulunca!**

**Kirli çamaşır selesi,
İş disiplin meselesi,
Şahsın biter mi çilesi?
Dokuz köyden kovulunca!**

**Madem Hoca verdi vâzı,
Artık öğrendik marazı!
Düşünme Agobun kazı:
Dokuz köyden kovulunca!**

Salâhattin KUTLU

Adnan VELİ

Yazısız

BİZİM YOKUŞ

Safahat ve kehkeşan

Safahat'ın açılmayan kapısı — Necm-i İstikbal matbaasında — Nâyiler ve Enâyiler — İlâhların huzurunda — Boynuma takılan ipek kravat!

BİR gün, kitapçı dükkânları'nın vitrinlerinde yeni bir derginin sallandığını gördüm: Safahat...

Hiç unutmam, eni Akbabadan daha geniş, boyu Akbabadan daha uzun, yirmi sayfalık bir haftalık bu. Açık turuncu kapağının üstünde yeni sanat akamının bayrağını taşıyan isimler sıralanmıştı: Halit Fahri, Selâhattin Enis, Hakkı Tahsin, Ali Naci...

Yelek cebimdeki bütün servetimi feda edip bir tane aldım ve sayfalarına gömüldüm:

Halit Fahri ilk egzotik şairimizdi bizim. Selâhattin Enis Türk edebiyatının Emile Zola'sıydı. Kalemimi, ayın altın çanağına değil, hayatın çirkefine banyordu. Hakkı Tahsin, kelimelerin ibrişiminden oylar örüyordu sütun sütun: Yalnız vezni ve kafiyesi yoktu o satırların... Bir de Ali Naci: Yeni Kuşağın kavgasını yapan genç adam. Onun da bir şiiri vardı Safahat'ın ilk sayısında:

Başımda kâse-i ezvak, elimde bir kandil,
Muhayyemlede kadınlar, gözümde nur-u şebap,
Demir sarayları gezdim, garib-i bi ârâm...

Birinci sayfadaki bildiride, Nâyiler, Safahatın kapılarını,

kendileri ile beraber olan yeni kuşağa açtıklarını ilân ediyorlardı.

Mutluluk, çizgi çizgi yelpazesini açmıştı yüzümde. İnsan, gülmeden bu kadar güler ancak! Demek, benim de dergimdi bu Safahat... Ben de onlardandım. Ben de bir... Bir nâyî!

Ama gencin sesi, yenin sesi yankısız kalmıyordu. Hücuma uğrayan eski kuşak, Cenap Şahabettin'in kalemi ile «Nâyiler»in başına bir «e» harfi ekleyivermişti hemen...

Halk dilinde «Nâyiler» «Enâyiler» oluvermişti artık!

Akşam eve dönünce, en sevdiğim şiirimi, en seçme sözlerle yazdığım bir mektuba ekleyip gönderdim onlara...

Ertesi hafta derginin ön kapağında bir çağırma gördüm: Yusuf Ziya bey'e!

Mektubumu geç almışlardı. Şiirim öbür sayıda yayınlanacaktı. Beni aralarına çağırıyorlardı.

Safahat'ın bürosu, Bâb-ı Ali'deydi: Ebusuut caddesine sapınca, solda, üç katlı bir sarı bina...

Onları görmeye gittiğim günün tatlı rüyasını hâlâ hatırlıyorum: İlk sevgili ile ilk buluşma böylesine yürek çarpıntılı olamaz.

Sarı binanın merdivenlerini çıkarken, kalbim, göğsümden fırlayacak, ayaklarımın ucuna düşecekti sanki...

Birinci katta yanyana iki kapı vardı, iki kapalı kapı... Birinin üstünde, esmer bir kartona yazılmış tek kelime: Safahat.

Kapıyı vurdum. Bir dakika sonra sanat ilâhlarının huzurunda olacaktım!

Acaba korkudan, heyecandan vurmadım mı dersiniz?... Hiçbir ses gelmemişti içeriden...

Bir daha vurdum. Bir daha, bir daha... Kapı kilitli idi.

O gün, o merdivenleri kaç kere indim, çıktım, o kapalı kapıyı kaç kere vurdum, bekledim, bilmem...

Ertesi gün, daha ertesi gün gidemedim. Mektebim vardı. Perşembeyi, üçüncü sayının çıkmasını bekliyecektim çaresiz.

Şiirim o sayıda yayınlanacaktı... O hafta, dakikalar saatti, saatler gündü benim için. Öylesine uzun...

Nihayet perşembeye kavuştum. Ama Safahat'a kavuşamadım. Çıkamıyordum. Cuma günü de çıkmadı, Cumartesi de çıkmadı. Bir daha hiç, hiç çıkmadı Safahat!

Yine mektebimin, Vefa İdadisinin şairi kalmıştım. Şöhretim, sınıfımın dört duvarını aşamı-

yordu. Ama açacaktı mutlaka. Öylesine vermişim ki edebiyata kendimi...

Fikret'in Sis'i bir anıttı benim için:

Ey dişleri düşmüş sırtan
kafile-i sür!

Servet-i Fünun koleksiyonlarında onun manzum sohbetlerini bulmuştum:

Kolay mı? Sanati siz öyle kendi kendisine
Olur biter mi kıyas ediyor-sunuz?... Fakat heyhat
Vücuda gelmek için bir sahife-i nagamat
Neler çeker o beyinler, neler çeker de yine
O nağmelerdeki tesiri bulmayıp kâfi
Arar bu aczini tasvire bir lisan-ı hafî...

Ben de gece yarlarına kadar, duyguları kelimelere, kelimeleri mısralara ve kafiyelelere dökmeye çalışıyor, bir gizli dil arıyordum...

Derken, bir sabah, sanat dünyamızda yeni bir mecmuanın adı pırıldadı: Kehkeşan... Pırıldadı diyorum, çünkü bilirsiniz, Kehkeşan, samanyolu demektir.

Bu altın yolun yıldızları, yine onlardı: Benim Nâyî'lerim!

Kehkeşan, ilk sayısında bir «şiir müsabakası» açmıştı. Hemen o gün bir manzumemle bu yarışmaya katıldım. Adı «Kuş» dı...

Yılların tozlarını hafızamdan silkeliyorum. Kala kala bir mısra, bir tek mısra kalmış:

Ay bir kocaman kartopudur
dest-i samadal

Ertesi hafta, şiirim «Kehkeşan'da çıktı. Birinciliği kazanmıştı. İşiıyor musunuz, birinciliği. Birinciliği...

Kendi kendime sığamıyordum artık!

Ertesi gün cuma idi, tatil günü. Onları görmeye gittim. Yine Ebusuut caddesinde idi idare yerleri. Yine iki sayılık ömrü olan Safahat'ın tam karşısında, Necm-i İstikbal matbaasında...

Necm-i İstikbal matbaası... Genç okurlarımın kulaklarına fısıldayım: Necm, arapça yıldız demektir. İstikbalin gelecek olduğunu, gelecek kuşağı bilmem ama, bugünkü kuşak da bilir şüphesiz...

Yıldız, hem de yarının yıldızı olan bu matbaa, tam bir gece-konduydu: Karanlığa açılmış daracık bir kapıdan toprak, nemli bir avluya giriyordunuz. Her adımda kemikleri çıtırdıyan bir iskelet merdivenden, küçücük bir odaya çıkıyordunuz. Gökerin altın yolu Kehkeşan bu odanın içinde idi!

Halit Fahri ve Hakkı Tahsin ile bu tek masah, iki sandalyeli odada tanıştım. Bana, birincilik armağanı bir boyun bağı verdiler...

İki şair dostun boynuma taktığı bu ipek yuları bir daha çözemdim!

Yusuf Ziya ORTAK

Gelecek yazı :
İctihat
ve
İctihat evi!

Bir ilkokulda müzikle ders veriliyor. — Gazeteler —

— Durun çocuklar, durun... Yanlış plâk koydum!..

Sabahat hanımın bombası!

Ankara'da tanınan popüler simalar, İstanbul'da tanınmıyor... İstanbul'da tanınanlarsa, Ankara'da «Yalova kaymakamı!»

Ankaranın kadınlar dünyasının bir yeri tutulmaz Sabahat hanımı var... Sabahat Okan. Başkent'in üç muhtar kardeşlerinden biri. Sonra muhtarlık seçime bindi. Binlerce kanun nizam işe girdi ve Sabahat hanım çekildi kabuğuna, kanun ve nizamın kuruluşuna dayanamayıp, yazık!...

Bütün büyüklükleri tanır, bütün makamları azarlar, bütün traji-komik olayları en ufak teferruatına kadar bilir... Büyük küçük herkesin zaafını da! Rahat insandır da...

Olay zaten bu rahatlıktan doğdu. Aziz Nesin yazsa inanılmıyacak olay!

Sabahat hanım arasıra meclise de uğrar, heyecanlı dakikalar yaşar ve yaşatır herkese. Bir zamanlar polis öğretmen okulunda hocalık yapmış olduğu için, bütün polisler ona rap diye selâm dururlar sevgiden...

Sabahat hanım o gün gene bir velveleli meclis celsesine gelmişti. Ayagında koyu petrol rengi yünden çorap üstüne çoraplarla. Bir an sıkkındı. O çorapları çıkardı. Birer yamak haline getirdi ve ısırmalıklardan kurtulduğu için «oh» çekti... Meclisin hangi kanadında olduğunu bilmiyordu, dolaşa dolaşa varmıştı o kanada.

Gözlerini keyifle kapadı açtı... Çorap yumakları yokolmuştu. «A... aaa!» demeğe vakit kalmadan, arkasının kalabalıklaştığını sezdi. Sivil polisler sarmışlardı etrafı. Yerde bir şeyi dikizliyordular...

— «Aman dikkat... İçinde patla-

yıcı madde olmasın. Mühassas çağırtaım. Dikkat, yaklaşma!»

(Olay'ın doğruluğunu kontrol ko-

lay!) Bakışları, endişeli yüzlerden ayrıldı ve yere yöneldi Sabahat hanımın. Yerde iki top çorabı, duruyordu, emniyet makamlarını bunca türkütlen, o petrol rengi yünden! Sabahat hanım, kendisini engellemek isteyenleri:

— «Ayol durun» diye itti... Umursamaz ve sultanı bir jestle bombayı çekti uzattı ayağına geçirdi, dünyanın keyfini çıkara çıkara...

İşte aşağı yukarı bütün çekinilen bombalar böyledir... Bütün bombalar!.. Amma her yerde bir Sabahat hanım yoktu ki, onları ayağına geçire tepe tepe!

Var mı ki?

Partizanlık ve halı!

Tabii «esprî» zamanı, onun için herkesin esprisi artıyor...

Bir arkadaş, CHP'nin tutumunu formüle bağladı, radyo meselesinde:

— «CHP öyle bir teşekküldür ki... Kiracı olduğu yapıya halısını serer. Ve bu halıyı yerinden azıcık oynatana «vaay... aaay partizan» diye haykırır!

CHP'liler, siz de bu imajı beğenmedinizse haksızlık ediyorsunuz!

Gerçeği hamıllardan öğrenin!

Tabii ki beyler kendilerini tutarlar... İçlerini dışarıya vurmazlar o kadar o kadar... İçleri cayır cayır yanarken «oh ne serinlik» derler...

Çetin Altan — Haaayt!.. Ne kadar rotatif varsa çıksın karşına!

Belediye Meclisi Şehir Tiyatrosuna da el attı...

— Gazeteler —

Cep Tiyatrosu!

Makam koltuğundan yuvarlanmışken: «İyi oldu, böyle bir şamar bize lazım idi, şimdi seçimlere daha iyi hazırlanabileceğiz» gibi gibi...

Hanımlar öyle değil... Yiğit yiğit üzüntülerini belirttiler. Ayıp mı ki üzümek duygulu insanlar için... Ayıp mı?

Geçen gün Mecliste, Kemal Satırın güzel eşi, CHP'ye yüklenirken, küh'lerle, küh'larla, pöh'lerle, bütün tasvipsizliğini belli ediyordu. Ancak aile reisinin kürsüye çıkması onu yatıştırabilirdi. Gene başka bir bakanın eşi kendini unutup «susun susun» diyerek ayağa fırladı... Gene başka bir hanım (Günseli Özkayanın yamacında) hüüngür de hüüngür ağılıyordu mecliste. Bu manifestasyon'lar hoşumuza gidiyor: «Gerçeği çocuktan öğrenin» derler... Annelerden daha kolay öğreniliyor şimdi...

Daha kimbilir nice ilginç gösteriye şahit olacağız!

C.H.P. nin Çankaya ilçesi!

Mezarlardaki sükûn bunun yanında heçti heeç!... Sükûn yanında bir de sükûnet olurdu mezarlarda çünküm... Bir «dinmişlik»... Burada sadece hüznün vardı hüznün, terk edilmişliğin hüznü... Sanki arpalıkta arpa bitmişti son tanesine kadar... O kadar bitmedi be ahbaplar!.. Stok azıcık fazlaydı...

Bir mevsim varmış. Çöl fareleri sürü sürü, kızgın kumun üstünden amardan ambara göçerlermiş, yollarında ne rastlarsa, kuş, at, yılan, insan, iskelete çevirirlermiş. O gözümün önüne geliyordu. Şimdi çıkarılar ordusu, başka arpalıklar aramaktaydılar! Var mı başkası?

İşte CHP'nin, o Vaşington lokantasının üzerindeki barınağı böyle

insiliz, böyle cinsiliz hale gelmişti. Nerdeydi, o trafiği birbirine katan makam otomobilleri?... Nerdeydi, partizanların «tak» diye kırılan çatalar gibi önlerinde «lütüfettiniz, şereflendirdiniz, bahşettiniz» diye kırılıp büküldükleri «makamlar»... Nerdeydi, merdivende saatlerce gezinen, parfüm kokuları?... Nerdeydi o kavunbaş (Kuvafürlerinden ötürü bu deyim kullanıyorum) hanımlar?... «Doğma büyüme Halk Partiliyim» diye ciyaklayan, derisinin içinden fişkıran güzel engerekler örneği! Acep bugün «doğma büyüme» nerelidirler ki?..

Oh olsun diyemiyorum. Yenilene oh olsun demek güç. Hey partiler, doldurun musunuz içinize çıkarıcıları «kalabalık» olsun diye?... Çıgırtı olsun diye?... Şen olsun diye?... İşte böyle günü gelince, saati çalınca, mezar taşı gibi yalnız, mezar taşı gibi mahzun kalırsınız! Ne mi yazsak o mezar taşına?..

«Çok ettim, çok eyledim»
«Çok tuttum, çok söyledim»
«Seçemedim dostumu»
«Çıkarıcının elinden»
«Çekemedim postumu»...
«Bana acıyacak ta»
«Yürek bırakmadım ki»...

Tabii daha iyisi de yazılır, daha zalimcesi de!...

Dilekçe!

Osman Bölükbaşı, kendisini tebrikeye gelen Güleğe:

— O senin verdiğin kırmızı oy var ya, dedi...
— Evet Osman bey...
— O, CHP'ye tekrar girmek için bir dilekçe!

Ve selamsız sabahsız ayrıldı tebrikçiden... Osman bey bu! Bir dilekçeye bu kadar kızılır mı?...

Nimet ARZIK

BEN, emeklilik yaşına varmış, çilesinin son günlerini doğu illerinde doldurmakta olan hasta ve yorgun bir öğretmenim. Boş vakitlerimde, kış-yaz, köylerde dolaşmamı pek severim. Tekman macerası da zaten bu sevgim yüzünden başıma geldi.

Kızamık salgını sebebiyle Erzurumda okullar 15 gün tatil edilince geziye çıkmış ve salgının bütün gaddarlığı ile vurduğu Tekman ilçesinde, daha doğrusu bu ilçenin küçük bir köyünde mahsur kalmıştım.

Günlerden beri kar ve fırtına ara vermeden devam ediyordu. Yerde üç metre kar vardı. Köyün bütün dünya ile alakası kesilmişti. Hoş, kesilmese ne olacaktı? Topu topu 695 nüfuslu ilçe merkezinde doktor mu, hemşire mi, serom mu, yoksa hasta ne mi vardı? Olsa bile oraya nasıl gidilecekti? Şüphesiz kızakla ama hayvan nerede? Soğuk sıfıraltı 40 derece idi. Rüzgâr habire uluyor, yağın kar, insana bir metre önünü göstermeyen kalın bir bulut halinde her tarafı kaplamış bulunuyordu. Ocaklarda yakacak tezcek, çalçırpı bitmek üzere idi, küçük lambalarda da gaz öyle... Ve evlerde partal yorganlar altında çiftler çiftler, üçer beşer hasta çocuklar yatmakta idiler. Hepsi kızamıklı, bir kısmı aynı zamanda zatürreeye tutulmuş, bitap, öldü ölecek, doktorsuz, ilaçsız mukadder âkıbetlerini bekliyorlardı. Baş uçlarında da gözleri yaşlı anaları, babaları...

Köylüler kızamığın ne olduğunu, her yıl köylerine nasıl çıktığını çok iyi bilirler. Onun ne çabuk bulduğının da farkındadırlar. Hatta kızamıklı bir evin bacasından çıkan duman yere doğru savrulursa bu dumanın içinden veya altından geçmekten dahi sakınırlar. Ama buna rağmen birbirleriyle temas etmeleri de zaruridir. Meselâ sabahları ocağını en erken yakmış olan komşudan ateş almak ve bu ateşle kendi ocağını tuşturmak onların vazgeçilmez âdetlerindenidir.

Geçen gün gazetelerde bir resim gördüm, altında «Kızamık

● Cevat Fehmi Başkut

IBRET AYNASI

Nereye çocuklar!

bölgesindeki evlerde hasta çocukların beşikleri sıcak olur diye ahırlara taşındı» diyordu. Bir hayli güldüm. Güldüm çünkü o bölgelerdeki evlerde burası ahır, burası oda diye taksimat ne geçer? İnsanlarla hayvanlar aynı duvarlar arasında birlikte yatıp kalkarlardı. Zaten ev dedikğin şey de toprak altında kazılmış çukurlardan ibarettir. Bunların damı toprak seviyesindedir ve tek pencereleri tavanda açılmıştır.

Her ne ise, kısmen gördüğüm, kısmen duyduğum, kısmen de tahmin ettiğim hikâyemi anlatayım ben: Vakit sabah olmalı idi. Ama kar öylesine yağıyor, rüzgâr bunu öylesine savuruyordu ki koyu kurşunı, belli belirsiz bir aydınlıktan gecenin bittiğini anlamak, ancak pek keskin gözler için kabil olabiliirdi.

Benim o köy halkından tanıyıp pek sevdiğim Topalın Süleyman ile karısı Çakır Fadime, uykusuz bir gece daha geçirmişlerdi. İki çocuklarını kızamığa kurban vereli on gün oluyordu. İşte ellerinde kalakala iki yaşındaki kızları Hatice almıştı ve o da kızamıktan yatıyordu.

Ocak çoktan sönmüştü. İslî lamba da ancak kendisini aydınlatılabilmekte idi. Köşedeki kerevetin bir ucunda kadın, öteki ucunda erkek, başları önlerine düşmüş, mecalsiz, bitkin kendilerinden geçmiş, öylece kalakalmışlardı. İlk silkinip doğrulan kadın oldu.

Hayvanlar çoktan uyanmışlar-

dı. Kıvrırcık sarı tüylü buzağı anasının yanından ayrılmış, merakla beşikteki çocuğa bakıyordu.

Kadın ayağa fırladı, beşiğe doğru koştu:

— Uyyy yavru... Uyyy bebek... Kurban olduğum... Gayrı senden başka kimsemiz kalmadı bizim. Bir iki saniye geçti geçmedi Topalın Süleymanların damını kadının acı çığlığı uzun uzun çınlattı. Adam bir sıçrayışta ayağa fırladı, biraz ötede ki hayvanlar başlarını döndürüp baktılar.

Yarım saat sonra Topalın Süleyman evinden ayrılarak toprak sathına çıkan kar dolu merdiveni tırmanmaya başladı. Göğsü bağı açıktı. Kollarında kızamığın son kurbanının henüz soğumaya başlamış cesedi vardı. Bu minimini cesedin boşta kalan başı ve bacakları Süleyman'ın her sendeleyişinde sallanıyordu. Tekman'lı, toprak sathına çıkınca yarı belini aşan karlar içinde hiçbir yere gitmedikleri anlaşılın şursuz adımlarla yürümeye başladı ve o kar bulutunun içine saplandı, kayboldu.

Beş gün sonra yol açılırken o'nu karlar altından çıkardılar. Çocuğu hâlâ kollarında idi.

İstanbulda mütehasşıslar tarafından muayenem için verdiğim dilekçenin cevabı o günlerde Erzuruma geldi ve derhal yola çıktım. İstanbul, baharı müjdeleyen ilk güneşli günlerin-

den birini yaşıyordu. Daha o gün Sirkeci garına gidip bir yolcumu uğurlamam lazım geldi. Vakit öğleye doğru idi. Avrupa treni daha kalkmasına iki saat olduğu halde perona gelmiş, gelir gelmez de dolmuştu. Bu kalabalığı Avrupa memleketlerine çalışmaya giden işçilerimizin teşkil ettiklerini anlamak güç değildi. Yalnız benim yolcumun bulunduğu kompartimana bitişik kompartımandaki genç yolcular hiç de işçiye benzemiyorlardı. Altısı delikanlı, ikisi genç kız ve hepsi neşeli insanlardı. Koridorda ayakta durduğum için hem yolcumu, hem de onları görebiliyordum. Bir aralık konuşmalarına kulak verince anladım ki bunlar diploma alalı bir iki yıl ya olmuş, ya olmamış genç doktorlardı. Kimisi Amerikaya, kimisi İsveçe, kimisi de Almanyaya ve İsviçreye gidiyorlardı. Oralandaki hastanelerle anlaşmışlardı. Kendi memleketlerinde bulamadıklarını yabancı diyarlarda arayacaklar ve hiç şüphesiz çoğu artık geri gelmeyeceklerdi.

İçlerinden gazete okuyan birisi bir aralık bunu katladı, uzanarak rafa koydu:

— Erzurumda kızamıktan ölenlerin sayısı 300'e yükselmiş, dedi. Karşısındaki arkadaş yüzünü buruşturarak atıldı:

— Boş ver şimdi kızamığa, sen iskambil getirecektin, getirdin mi, ondan haber. Yoksa sıktından patlarız.

İçimde sebebini tâyin edemediğim bir acı duydum ve onları dilemekten vazgeçerek kendi yolcumu döndüm. Zaten biraz sonra da perona indim ve tren ağır ağır hareket etti.

Bulduğum yerde hareketsiz kalarak son vagonun gözden kaybolmasını bekledim. İşte tam o sırada uzakta, rayların üstünde koşan bir adam gördüm. Belki de kestirmeden karşıya geçmek isteyen bir açık gözdlü ama bana kucağında ölü çocuğu ile Tekman'lı Süleyman imiş gibi geldi. Genç doktorlar kaflesini götüren trenin arkasından koşuyor ve onları geri çevirmek istiyordu.

Cevat Fehmi BASKUT

— Ööf!.. Yine sizi arıyorlar!..

PAZARTESİ :

Hey gidi hey... Mecliste C.K. M.P. Başkanı Ahmet Oğuz kürsüye çıkıp:

— Zamanın Yalova Kaymakamı Orhan Öztrak'la İçişleri Bakanı da olmaz, demokrasi de olmaz... diye konuşuyor.

Orhan Öztrak bu seviyede bir konuşmaya aynı seviyeye inmek zorunda kalarak cevap veriyor:

— Zaire komisyoncusundan Ticaret Bakanı olurmuş da, bir kaymakamdan niçin İçişleri Bakanı olmazmış? Ahmet Oğuz Bey Havyar Hamındaki komisyonculuğunu unuttu mu?

Gazeteleri okuyunca hemen Akbaba'ya koşup:

— Bu ne haldir? dedim, bu ne biçim demokrasi? Bu ne biçim politika?

Tecrübeli kuş, gözlüklerinin üstünden insan gibi baktı:

— Fena mı, diye cevap verdi, halimizi bundan daha iyi anlatacak başka bir konuşma yapılabilir miydi parlamentoda? Bakanların Yalova kaymakamı kadar itibarı olmadığı, ve kabine üyelerinin havyar kesmekten başka bir iş yapmadıkları memlekette bundan daha iyi konuşma can sağlığı!..

Sustum. Ama canım sıkıldı. İnsanlar bazı gerçekleri kabul ederken canları sıkılıyor.

SALI :

O ne şeker kız öyle... Gazetelerde durmadan resimleri çıkıyor. Neredeyse Ayşecik kadar ün -kazanacak. Adı Müzeyyen Özmüt. Henüz on yaşında, ama on parmağında on marifeti var: Müzeyyen daha bu yaşta pek usta bir yankesici! İstanbul'da Hacıhüsrev mahallesinde oturuyor. Müzeyyen pek usta olduğundan bu yolun tecrübeleri kendisini anasından ve babasından yılda iki yüz bin liraya kiralamak istemişler. Gazeteler Müzeyyen'in haberlerini veriyorlar hergün...

Ve hepimiz içimiz cız ederek okuyoruz.

Bir tek Müzeyyen mi? Türkiye Müzeyyenlerle dolu. Çocuklarına bizim kadar değer vermeyen bir başka millet var mı, bilemeyiz.

Ama rüşvetin, yolsuzluğun, hırsızlığın, dalaverenin öylesine makbul olduğu bir zamanda yaşıyoruz ki, küçük Müzeyyen bu vakitlerin bir büyük işareti gibi gazete sayfalarında dalgalanıyor.

Yazık Müzeyyene, ve yazık bizlere!

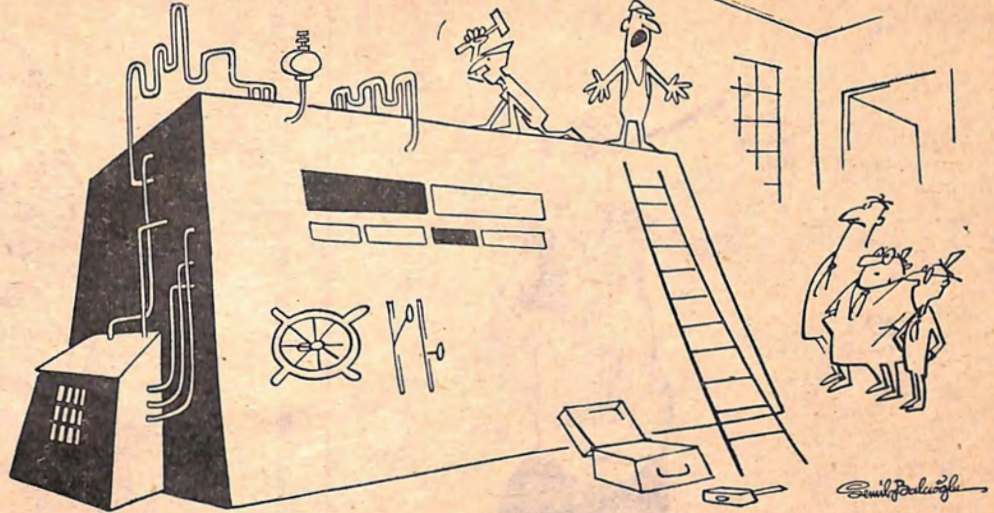
ÇARŞAMBA :

Milliyet gazetesinden Mete Ak-yol, sinema ve dans yıldızı Ley-lâ Sayar'la bir röportaj yapmış. Bazı sorular sormuş, cevaplarını almış. Meselâ güzel yıldız «Amerikanın Vietnam'daki olay-lara müdahalesindeki gaye» sorulduğunda, bacak bacak üstüne atıp:

— Ben bu işde siyasi bir gaye görmüyorum... diye cevap veriyor.

Türkiye'nin Kıbrıs bombardımanı ile Amerika'nın Vietnam bombardımanı arasında bir paralellik var mıdır? sorusuna:

— Olamaz çünkü bu iki yer

— Tabii bozulur beyim... Bu kadar cinayete makina mı dayanır!..

birbirinden çok uzaktır... diye cevap veriyor.

Edgar Allan Poe'nun sanatı konusunda sorulan suale:

— Edgar Allan Poe, gelmiş geçmiş aktörlerin en kudretli-sidir... diye cevap veriyor.

Ve en sonunda diyor ki Leylâ:

— Zihnen çok yorgunum bu-günlerde, çok...

Biliyorsunuz perdemizin bu güzel kadını burnundan bir estetik ameliyat geçirmişti. Ama ameliyatla insan başının her organını güzelleştirmeye imkân yok ki!..

PERSEMBE :

Daha önce de bu sayfada söz açmıştık. Küveyt Şeyhliğinden... Biliyorsunuz Küveyt Şeyhliğinde içki yasak. Ama Küveyt Şeyhliği dünyanın en zengin ülkelerinden biridir. Çünkü bu memlekette petrol zenginliği vardır. Petrol gelirini yabancılarla kırsan Şeyhlik yönetiminin dediği dektir. Daha da Ortaçağ koşu-ları içinde yaşayan bu Arap ül-kesinde geçenlerde mebuslar birbirlerine girmişler. Çünkü bir resmi ziyafette misafirlere do-muz eti sunulmuş. Şimdi Kü-veyt politikacıları:

— İçki içilmeyen şu müslüman ülkesinde domuz nasıl sofraya çıkarılır? diye sorumluların ce-zalandırılmasını isterlermiş.

Önce bir kere böyle içki yasa-ğı bile bulunan bir Müslüman ülkede domuzun ne işi var? Onu sorsalar ya!

Bilirsiniz Baba Erenler bir gün camie nasılsa giren bir do-muzu görünce:

— Sofunun domuzunu görmüş-tüm, ama domuzun sofrasını ilk defa görüyorum... demişti.

Kimbilir belki de Küveyt'e do-muzun sofrasını girmişti. Hep so-funun domuzları mı girecek?

CUMA :

Almanyadaki pek meşhur Fa-şing eğlenceleri bitti. Hürriyet gazetesi bunu; Faşing bitti, Sü-

leyman da bitti... diye haber ve-riyor.

Süleyman, -Demirel Süleyman değil - dokuma işçisi Süleyman. Münih'te bir dokuma fabrika-sında çalışıyor. Almanyada 55 gün 55 gece süren Faşing festi-valinden o da nasibini almış. Gazetenin yazdığına göre birkaç saat içinde 50 tane kadınla ku-caklaşmış, 50 tane kadın öpmiş.

Faşing'in son günü bütün işyer-leri kapanıp da herkes sokak-larda usul üzere dansedip, ku-caklaşıp, öpüşürken olmuş bu iş... Süleyman ertesi günü fab-rikada ustasına:

— Faşing bir daha ne zaman başlayacak? diye sormuş.

— Daha dün bitti, bir sene var Süleyman... diye cevap almış.

Doyamamış Faşing'e Süley-man... Nasıl doysun ki! Bütün ömürleri kadından uzak geçmiş Süleyman'ların memleketinden gitmiş oraya... Hayyam:

Biz aşka tapanlarız, müslü-man değil:

Çalız karıncalarız. Süleyman değil... demiş.

Bizim işçi Süleyman için mi söylemiş dersiniz!

CUMARTESİ :

Müjdelers olsun «Yeni İcra ve İflâs Kanunu yürürlüğe girdi» diye yazıyor gazeteler.

Alacağınız var mı bilemem. Ama memleketin topyekûn ha-line bakınca pek sevinçli karşı-lanacak bir haber değil gibi ge-lir bize...

Çünkü memlekette icranın yü-rümediği icra organı hükümet-lerin halinden belli...

İflâsın yürüdüğü ise dış borç-ların alıp yürütmesinden belli...

Bunu kanunla ilân etsek bile ne çıkar!

PAZAR :

İsmet Paşa kabinesinin çekil-mesi hikâyeleri daha devam e-di-yor gazete sütunlarında... Ba-zıları:

— Bakın demokrasi zaferine!.. diyorlar.

Bazıları:

— İsmet Paşa demokrasi kah-ramanıdır. Çünkü seçim ve oy yoluyla çekilen tek Başbakan-dır... diyorlar.

Vallahi buna bir itirazımız yok. İsmet Paşa seçim ve oy yo-luyla çekilen tek Başbakan'dır.

Ama bir de seçim ve oy yolu-la gelmeyi de becerse... İşte o zaman tam demokrasi kahrama-nı olacak.

— Oğlum bana bir çay getir, nohudu bol olsun!..

Bu ne değişiklik ?...

Yoldan geçeni kolundan tutup durdurdu:

— Sevgili Feridun... Allahım, ne kadar değişmişsin. O güzelim saçlar gitmiş, başın açılmış, karınsız kalçasızdın, göbekli bir adam olmuşsun, o selvi gibi boy kamburunun içine tıkmış kalmış... Ah, zavallı ihtiyar Feridun!..

— Affedersiniz ama benim adım Galip.

— Demedim mi, değişmişsin diye, demek adımı da...

Vizon

Kadın kürkü dükkânında şahane bir vizon giymiş, aynanın önünde salınıyordu. Birden tezgâhtara dönüp yalvarır bir ifade ile:

—Kocam istemeyecek olursa, der, geri alamayız diyeceğinize söz verin...

Elemine

Nikâh salonunda, yaşlı adam, genç ve şık bir davetliye sordu:

— Damat bey siz misiniz yoksa?..

Genç adam gülümsedi:

— Hayır, Mösyö, çok şükür, ben, dömi finallerde elendim!...

Bu acayip kılık ne, bu ne biçim oyundur?

Köçek dediğin nesne fistanlı, zilli olur.

Bu ne şişkin göbektir, bu ne kalın boyundur?

«Ak koyun, kara koyun geçitte belli olur.»

Toprağa fidan diktik bir türlü gelişmiyor,

Bir mumun ısısında kazanda aş pişmiyor.

Yine eğleniyoruz hiçbir şey değişmiyor,

«Ak koyun, kara koyun geçitte belli olur.»

Çalışma tavsiyesi b

El açıp yalvaralım

Bir canlı cenazeyiz

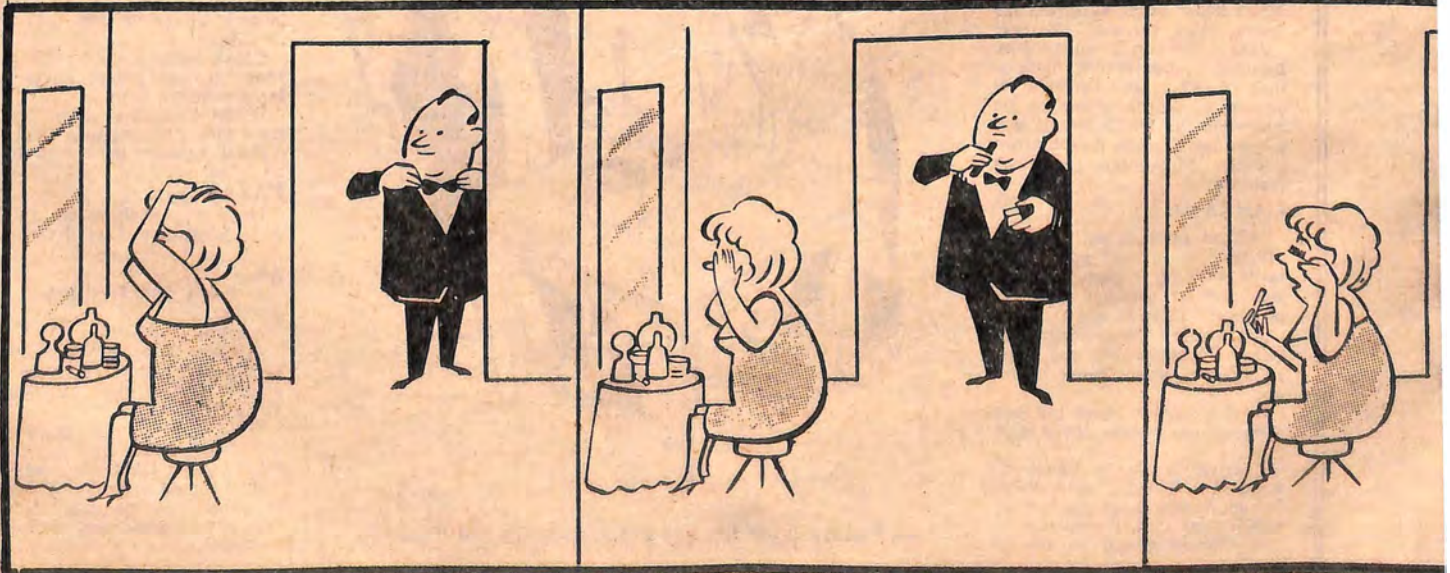
«Ak koyun, kara k

Çoğaldı gayri meşr

Anlaşılmaz hal aldı

Böyle mi yükselece

«Ak koyun, kara k

Bir yazısız hikâye: O

UI *****

kte alay'a,
tak taa'ya.
nın «Selâ»ya,
çitte belli olur.»

lâflar ebesi,
Alfabesi,
nın mertebesi?
çitte belli olur.»

Biri hayır işlese «Nerde tüzüğün?» denir,
Dağa kız kaldırılır «Gözleri süzgün» denir,
Yolda adam soyulur, «Yollar çok düzgün» denir,
«Ak koyun, kara koyun geçitte belli olur.»

Bizdensen bize yaklaş, arayı fazla açma,
Hasımsan güreşelim, minder dışına kaçma!
Attığını vurursun çünkü attığın saçma!
«Ak koyun, kara koyun geçitte belli olur.»

Salâhattin KUTLU

— Al bakalım, bu da benim vergim!

Yalnızken..

Adam işten dönlünce yatak odasında yabancı bir adam görür. Karısı
hıçkırarak ayaklarına kapanır:

- Sana vaziyeti anlatacağım kocacığım, beni dinle diye yalvarır.
- Koca sert ve merhametsiz bir tavırla:
- Hiçbir şey dinlemek istemiyorum der, oh olsun; sana kaç defa yalnızken pencereyi açma demedim mi?

Akıllı talebe

- Yaz sonu hoca sınıfta sorar:
- Kızım, tatilini iyi geçirdin mi?
 - Şey öğretmenim, hâtura yazacak kadar iyi değil...

Şikâyet

- Adam memura söylenir:
- Canım yarım saattir gişenin önündeyim...
 - Ya benim yerimde olsaydınız ne derdiniz? Ben yirmi sene dir arkasındayım...

loya gideceklerdi!

JLK önce şu özelliği aklınızda tutmanızı billiassa rica ederim: Genel coğrafyada dört türlü yön olmasına rağmen aşk coğrafyasında «Doğu», «Batı», «Kuzey», «Güney» gibi yönlerin dışında sayısız istikametler vardır. Durumu yalnız enine-boyuna değil, biraz da derinliğine doğru incellerseniz bu istikametlerin doğrultusunu kolaylıkla bulabilirsiniz.

Yön Tâyini :

Biliyorsunuz, yön tâyini için mutlaka bir pusulaya ihtiyacımız vardır. Genellikle pozitif canlıların her birinde bir pusula ve her pusulada da bir ibre bulunur. Miknatıslı bir alana girilmediği takdirde tüm pusulaların ibreleri cansız ve hareketsizdir. Fakat... Aşkometrik pusulanız, elektromanyetik bir alana girdiği zaman ibresinde derhal bir canlanma, bir titreşim başlar. Fizik dersinde öğrendiğiniz gibi bu, negatif kutupların yaydığı şualları etkisiyle meydana gelen bir miknatıslanmanın eseridir.

Çok arsız, çok terbiyesiz bir şeydir pusulanın ibresi. Her miknatıslanma olayında titrete titrete şaşkına döner. Aşkta pusulayı şaşırduğunuz takdirde yalnız ibre değil, siz de şaşkına dönersiniz.

Demokratik yaşantıda nasıl ki bütün partilerin amacı iktidar koltuğuna çıkıyorsa, toplumsal davranışlarımızda nasıl ki bütün yollar sonunda Roma'ya çıkıyorsa aşk coğrafyasında da pusula ibresinin gösterdiği bütün yönler, ekvator bölgesine çıkar! (Bu bölgenin coğrafi özellikleri hakkında biraz sonra bilgi vereceğim. Lütfen ellerinizi cebinizden çıkarınız ve sıralarınıza yaslanarak oturunuz!)

Yâristan :

Aşk coğrafyasının tek kıt'ası «Yâristan'dır. Nar şurubu kadar lezzetli, yeşil diken kadar acı özellikleri bulunan bu muazzam ve muhteşem kıt'aya siz isterseniz «Naristan» veya «Hâristan» da diyebilirsiniz.

Yâristan çok büyük, çok güzel, çok tatlı ve çok bambaşka bir kıt'adır. Asya, Afrika, Amerika, Avrupa, Avustralya ve henüz keşfedilmemiş diğer bütün kıt'aların binbir türlü özelliklerini toplu olarak «Yâristan» kıt'asında bulmak mümkündür. (Tabii aramasını ve bulmasını bilmeniz şartıyla!)

Sınırları :

Kuzeyini, sırma saç ormanları, güneyini pembe-beyaz topuklar, doğusunu ve batısını omuzbaşları ve kalça kenarları kapsayan Yâristan'ın arz ve tül dairelerini teker teker tesbit etmekte sayısız faydalar vardır.

Dünya coğrafyasında olduğu gibi, üstüva hattı bu kıt'anın tam ortasından geçer. Burası hakkında yerel gelidike tamamlayıcı bilgi verilecektir. (Lütfen ellerinizi sıraların üstüne çıkarınız, geriye yaslanınız ve dersinizi dikkatle dinleyiniz!)

Yâristan, coğrafi bakımdan çeşitli bölgelere ayrılır. Bu bölgeleri harita vazifesi gören şu güzel mankenin üzerinden - şimdi teker teker inceleyelim:

Gözler Bölgesi :

Aşkın coğrafyası, gözler bölgesinden başlar ve yine gözlerden ıraklaşmakla sona erer.

Çevresi kirpik fundahılarıyla kaplı bulunan gözler bölgesinde devamlı kıvılcımlanmalar ve gök taşı andıran parlayışlar olur. Romantik acılar jeografik alana geçtiği zamanlar rutubet fazlaşır. Barometrik basınç düşer. Isı ve kıvılcımlanma azalır. Arkasından devamlı yağış beklenebilir. Fakat, bol yağışlı günlerde «Don» olayı asla söz konusu değildir. («DON» olayı vuku bulmayacağına göre yağışlı devrelerde zincir, takoz ve çekme hatları taşumanıza lüzum yoktur. Mini

AŞK dersleri

Coğrafya

✱

mini bir ipek mendil ve mini mini bir tath öpüş, bütün yağışları dindirebilir.)

Ortadoğu ve Güney Kesimleri :

Yâristan kıtasının en önemli bölgesi işte burasıdır. (Durumu lütfen karşınızdaki şu güzel mankenin arz ve tül dairelerinden benimle birlikte dikkatle izleyiniz!)

Efendim, boyundan itibaren orta doğu kesimleri başlar. Görüyorsunuz: Evvelâ birli sağda, birli solda, iki hafif silsile uzanmaktadır. Bunlar omuz başlarının genç sıra dağlarıdır. Tepeleri şimdilik ipek cümbüleriyle kaplıdır. Aşağıya doğru dar bir vâdi inmekte ve bu vâdinin iki yanını iki yuvarek tepe süslemektedir. Zirveleri sutyen kauçuklarıyla kaplı bulunan bu araziye göğüs tepecikleri denir. Bu bölgede çok zengin madden damarları mevcuttur: Yanmamış kömür, demir bakır, çinko, hattâ altın külçelerine rastlamak mümkündür. (Enayi bir define arayıcısı değil de uzman bir maden mühen-

disi iseniz bu maden cevherinden gereği kadar faydalanabilirsiniz. Unutmayınız ki buradaki madenler yeraltı madenleridir. Siz, derinliklerde yatan damarları bırakır da tepelerin üstündeki cıvık boncuk, düğme, göğüs iğnesi, kolye gibi uyduruk madenlerle meşgul olacaksınız budalalığa kapılırsanız hemen gidip Maden Tetkik ve Arama Enstitüsü'ne odacı olunuz!)

Daha aşağılara doğru çok geniş bir ova uzayıp gider. Eski deyimle «Sahrâ-yı bâtin» denilen bu ova Yâristan ülkesinin «Sahrâ-yı kebrî» idir.

İki tarafı güzel biçimli kalça dağları ile kaplı bulunan bu münbit ova, tropikal bölgeden esen ılık meltem rüzgârlarına karşı açıktır.

Tropikal Bölge :

Genel coğrafya bilginizi hafızanızın kalburunda yeniden çalkalayınız. Ekvator hattının geçtiği ıstıva bölgesi ve güney kutbu, ne kadar esrarlı, ne kadar sihirli, ılığın özellikleri taşıyorsa tümünü aşk coğrafyasında aynen mevcut farze-

debilirsiniz! Balta girmemiş ormanlar (Tabii balta girenleri de vardır!), dallarında lezzetini tatmadığınız yetmişiki cins meyve veren bitkisel bir iklim.. ormanlar arasında keşfedilmemiş menbâlar.. akarsular.. ve daha neleeeeeer neler!.. (Niçin öyle kıkır kıkır gülüyorsunuz? Coğrafi ciddiyetinizi muhafaza etmediğiniz takdirde kulağınızdan tuttuğum gibi hepinizi haritanın dışına fırlatırım!..)

Dizkapak Körfezi :

Şimdi sıra, haritamızın daha güney kesimlerinde: Dizkapak Körfezi, «Yâristan» kıtasının en stratejik mevkilerinden biridir.

Etek kıvrımları, körfezin çevresini boydan boya kuşattığı için fırtınaya tutulan beşparmak gemileri genel olarak limana sığınmakta güçlük çekerler. Ayaküstü ve kısa süreli coğrafya olaylarında turistik tesisler ve moteller kurmaya pek elverişli bir bölge olan Dizkapak Körfezi'nin 00001 mil kadar ötesinde Jartiyer Boğazı vardır. Bu boğazın hem stratejik, hem de jeopolitik önemi çok büyüktür. Bu boğaza hâkim olan kuvvetler bütün ülkeye hâkim olmuş demektir.

Ağır silâhlarla yüklü harp gemileri, akar-yakıt taşıyan her türlü araçlar, Jartiyer Boğazı Müstahkem Mevki Komutanlığı'nın izni olmadıkça buradan geçemezler.

İklimi :

Yâristan kıtasının tatlı, ılık ve mevsimine göre değişken bir iklimi vardır. Kış aylarında vizon, astragan, lâme, yün-ipek, orlon, perlon, gibi maddelerle kaplı bulunan kıtanın iklimi çoğu zaman yumuşak ve sıcaktır. Göğüs tepelerini koruyan omuz sıra dağları alçak basınç merkezli ile yüksek basınç merkezinin şiddetli hava akımlarını iç bölgelere geçirmezler. Ya aylarında ülkenin hemen hemen her tarafı ince ve saydam ipek bulutları veya naylon yığınlarıyla kaplıdır.

Sahrâ-yı bâtin (Karın Ovası) bölgesinden 38 ci arz dairesine doğru inildikçe tropikal iklimin sıcak pembelikleri ile karşılaşılır. Bâzan anormal hava akımlarının etkisi ile şiddetli soğuklar baş gösterince «Don» olayına rastlamak mümkündür. Fakat ekvatorun çevresinde bulunan bu sıcak alanda don pek çabuk çözülür.

İthalât ve İhracat :

Nâz, cilve, işve, çalım, kapris, çıldırtıcı kokular, ruj lekesi, gözyaşı ve bâzan da babası belsiz bekler ihrac eden bu ülke, ithalât bakımından çok zengin bir repertuara sahiptir. Penbe, fantezi mektup kâğıdı, kolye, bilezik, yüzük, yünlü ipekli kumaşlar, şampuan, parfüm, oje, ruj, alık, rimel, kaş kalemi, takma kirpik, dralon sutyen, en pahalı cinsinden çanta, pabuç, çamaşır... Kutu kutu çikolatalar, buket buket çiçekler, deste deste paralar ithal ve istihlâk eder. İthal ettiği daha başka birçok şeyler de vardır ama gümrük resmi pek fazla olduğundan yazılmasında sakınca görmekteyiz. (Aklınızdan geçenleri biliyorum; ne kötü kalblisiniz siz, ayol! Çıkarmı defterlerinizi öyleyse: Ceza olarak size ev ödevi vereyim de ne haliniz varsa görün!)

Ders Dışı Çalışmalar :

1 — Gece ile gündüz arasındaki suhnet farkını genç evlilere sorarak elde ettiğiniz önemli bilgileri özetleyiniz. (Arzu ederseniz son kelimenin başına bir g harfi de ekleyebilirsiniz!)

2 — Ülkenizin genç sıra dağlarını ve münbit vadilerini kaleminizle işaret ederek dalgalı arazilerin yerini belirtiniz.

3 — Yâristan kıtasının akarsularını ve bunların özellikleriyle niteleklerini araştırınız.

Şemsi BELLİ

«Pariste yeni icat yemekler sergilenecek...» — Gazeteler —

— İşte bu da Türk icadı!

Hızır Hafiye

Casuslara Karşı

BU SAYIDA
Amansız takip!

PAPELOĞLU, KOLTUKLARIN ARABADA OLDUĞUNU ÖĞRENİNCE, DAHA FAZLA SABREDEMEZ... HIZIR'A HEMEN GÖRMEK İSTEDİĞİNİ BİLDİRİR...

İLK SOKAKTA SAĞ YAPIP DURUN! GÖRELİM ŞUNLARIN BOYUNU BOSUNU!..

OTURMAYA FALAN KALKMA DA, NE YAPARSA YAP!

VAY CANINA! KOLTUKLARIMDA KİMLER OTURUYOR, BAK!..

TELÂŞ ETMEYİN CANIM... KOALİSYON YAPARSINIZ İÇERDE!

ARABANIN İÇERİSİNDEKİLER, DEBRELİ HASAN'LA ŞÖFÖRÜNDEN BAŞKASI DEĞİLLER TABİİ... KAFALARINI GÖZLERİNİ SARDIKTAN SONRA, ALT ÜST OLAN PLÂNLARINI TEHLİKEDEN KURTARMAK İÇİN, PAPELOĞLU'NU KAÇIRMAYI DA GÖZE ALMIŞLARDIR!

AYNI ANDA PAPELOĞLU'NUN YAKAŞINA YAPIŞAN ELLER, ONU HIZLA ARABANIN İÇİNE ÇEKERLER...

AMMA DA AĞIRMIŞ BE... KASAYI CEBİNDE Mİ TAŞIYOR, NEDİR?... KONUŞTUR BUNU NACİYE...

DEBRELİ ÇETE SİNİN NİYETİ PAPELOĞLUYLA HIZIR'I KAPİŞTİRİP, DALGALARINI RAHAT YÜRÜTEBİLMEKTİR!

ŞU HIZIR DENİLEN HERİFİN NE ALÇAK KİŞİ OLDUĞUNU ÖĞRENSİN DE, BİZİMLE ARKADAŞ OLSUN!..

SARKI BİLE SÖYLETİRİM!

SİZE BİR SİR ACACAĞIM... AMA BOZULMAK YOK!

PAPELOĞLU EMNİYETE ALININCA, NACİYE NUMARASINA BAŞLAR.

SIKI DUR PAPELOĞLU, HEYECANLANMA! KOLTUK HER YERDE KOLTUKTUR!

ÇOK DOĞRU BAY HIZIR... OTURULUR DA, OTURTULUR DA!..

NAÇİYE BÜTÜN EMİRLERİ YERİNE GETİRİR. İLK SOKAKTA DURURLAR!

NAÇİYE ÇAKTIRMADAN BİR YERİ KURCALIYOR. VE NETİCE!

ÇAKTIM! TEKNİK NAKAVT OLUYORUM!

HIZIR'I ÇUVALLATAN SAHTE KİLİT!

BES KATIR GÜCÜYLE AÇILAN İDROLİK DALAVERELİ KAPI, HIZIR'IN SURATINA MÜHTİS BİR ÇIKIŞ YAPAR!

HERİF AYILIR AYILMAZ VAZİFEYE BAŞLADI YAHU!

ÇAKTIM! PAPELOĞLU UÇMUŞ... AYAK İZİ BURADA BİTTİYOR!

PAPELOĞLU ARABAYA TIKILDIĞI İÇİN, İZİ BİRDEN KESİLİYOR...

PAPELOĞLU'NUN ŞÖFÖRÜ KAÇIRILAN PATRONUNU TAKİB ETMEK İSTERKEN, HIZIR'A ÇARPAR. HIZIR AYILIR...

NACİYE, PAPELOĞLU'NUN SEVDAYA TUTKUN OLDUĞUNU BİLMEKTEDİR. (NE DE OLSA KADIN...)

NACİYENİN GÖĞSÜNDEN ÇIKARDIĞI FOTOĞRAF, GÖRDÜĞÜNÜZ GİBİDİR. SEVDÂ KORKUDAN HIZIR'A SOKULDUĞU BİR ANDA SÜPER-ARJ TARAFINDAN ÇEKİLMİŞTİR... FAKAT KISKANÇLIKTAN KUDURAN PAPELOĞLU BU İHTİMALİ AKIL EDEMEZ...

VAY CANINA, NE ARADIK, NE BULDUK ŞU KAHBE DÜNYADA!

ARAYAN SEVDASINI DA BULUR, BELÂSINI DA.....

(DEVAMI HAFTAYA)

Gelecek sayıda: Bu sevdâ ne tatlı, ne tatlı yalan! — İntikam kolektif şirketi! — Hızır, mezarını kendi kazır!

Zoşçenko'dan bir hikâye:

Kasaba Otelinde...

NE zaman seyahate çıksam, «Gece nerede kalacağım?» diye başlarım kara kara düşünmeğe. Nasın düşünmiyeyim? Otellerin, hele küçük kasaba otellerinin durumu malûm!.. Bir gece kalan bin kere pişman olur. En püsküllüsü de şu son seyahatimde başıma geldi.

Otelci daha odayı göstermede:

— «Bak, peşin söyleyeyim yoldaş!..» diye önümü kesmişti. «Geceleyin pencereden içeri kedi filân girerse türkeyim deme!»

Şaşırdığımı görünce:

— «Yok, hani...» diye devam etmişti. «Kediler, pencerenin önündeki çöp tenekelerine tırmanırken yanlışlıkla içeriye de girerler diye söylüyorum.»

İlk önce pek anlıyamamıştım... Ama, odaya çıkıp da pencerenin önündeki çöp tenekelerini görünce kedilere hak verdim. Oda, her bakımdan dökülüyordu... Bir köşede, altından somyası fırlamış demir bir karyola, karyolanın başucunda da, «Sırada bekleyen var, çabuk uyu yoldaş!» yazılı bir tabelâ. Yerde ise, odanın yarısını kaplayan kirli bir su birikintisi. En çok şaşırtan da bu oldu beni. Hemen kapıyı açıp:

— «Hey, buraya bakın!..» diye seslendim. Seslendim ama, görünürde kimse yok ki cevap versin.

Baktım olacak gibi değil indim aşağıya, vaziyeti anlattım otelciye. Herif hiç orali bile olmadan:

— «Biri su dökmüş herhal-

de!» diye cevap verdi. «Hade-me bugün izinli, yarın temizlettiririm... Belki de lüzum kalmaz... Hava sıcak, kendiliğinden kuruyuverir.»

— Şey, dedim, oda çok karanlık... Masanın da örtüsü yok. Hiç olmazsa...

Otelci birden:

— «Ne örtüsü?» diye sözümü kesti. «Biz öyle lüks şeyler kullanmayız. Odaya gelince... Ne yani, resim atölyesi gibi her yönden ışık girmesini mi bekli-yordunuz? Bırakın bu lüzumsuz şikâyetlerinizi de, yatıp uyumanıza bakın biran evvel.»

Baktım ki herifin lâftan anladığı yok, boşuna münakaşa etmekense cevap vermemeyi daha uygun buldum. Odaya çıkıp soyundum. Yatağın başucunda ki, «Sırada bekleyen var, çabuk uyu yoldaş!» yazısına bir kere daha göz attıktan sonra, ışığı söndürüp girdim yatağa. Fakat yatağa girmemle ayak ucuna kadar kaymam bir oldu. Kendimi yukarı çekmek istedim, bu sefer de ayağım somyadan içeri girdi. Tabelâdaki yazıyı okumaktan, yatağa dikkat etmemiştim pek. Işığı yakınca vaziyeti anladım. Yatağın baş kısmından ayakucuna doğru en aşağı kırk-beş derecelik bir meyil vardı. Kalktım, yatağın ayakucu kısmına bavulumu koydum, başucundaki yastığı da alıp üzerine serdim. Niyetim, aradaki meyili azaltıp ters yatmaktı. Epeyce uğraştıktan sonra tekrar yattım. Aaaa, denge iyice bozulmuştu. Yatağın içinde dimdik oturuyor-

dum şimdi de. Tekrar kalktım. Ortada kalan çukur boşluğu pal-tomla doldurdum, sonra da üstüne çıkıp çektim başıma yorga-nı. Taş çatlasa uyuyacaktım artık. Büyük söylememeliymişim... Tam dalar gibi olurken, bu sefer de tahtakuruları başladı rahatsız etmeğe. İki-üç tane olsa aldırış etmiyeceğim ama, neredee!.. Yirmi-otuz tanesi birden saldırıyor açların. Yataktan fırladığım gibi başladım odanın içinde zıplamağa. Ben zıpladık-ça, tahtakuruları da patır patır dökülüyordu yere. Fakat tam bu sırada yandaki odanın tahta duvarı önce güm güm vuruldu,

arkasından da «Heey...» diye cırtlak bir kadın sesi.

— Gecenin bu saatinde nedir bu gürültü?.. Hora tepecek baş-ka yer bulamadın mı terbiyesiz!

Zıplamanın yorgunluğundan mı, yoksa bağırmanın kadın oluşundan mı, nedir?.. Söyliyecek bir kelime bulamamıştım o anda. Söylemediğime de memnun oldum ya sonradan! Susup gürültüyü kesişim, karşı tarafı yu-muşatmış, o da daha fazla uzat-mamıştı. Zaten kâfi derecede zıplayıp tahtakurularını da dök-müştüm üzerimden. Daha son-ra, köşedeki karyolayı yavaşça ortaya çektim, masanın üzerin-deki ibrîği alıp yere, karyolanın çevresine, sudan bir daire çiz-dim. Hiç olmazsa üzerimden dök-tüğüm tahtakurularının tek-rar yatağa düşmesine mâni ol-muştum böylece.

Kaşına kaşına tam dalmıştım ki, bir çılgılla uyandım birden. Yandaki odadaki kadın:

— «Allah kahretsin!.. Ödümü kopardı pis kedi!» diye bar bar bağıırıyordu.

Anlaşılan odaları şaşırmıştı otelci... Camı kırık olan yandaki odaydı. Gece içeriye kedi filân girerse, korkmamasını kadına söyleyeceğine bana söylemişti enayi herif.

Off, sıcak basmıştı... Sağa döndüm boşuna, sola döndüm yine boşuna... Bir türlü uyku girmiyordu gözüme. Neredyse gün de doğmak üzereydi. Bak-tım olacak gibi değil, tuttuğum gibi şilteyi serdim yere. Oooh, hele şükür!.. Kurtulmuşum som-ya gıcirtılarından.

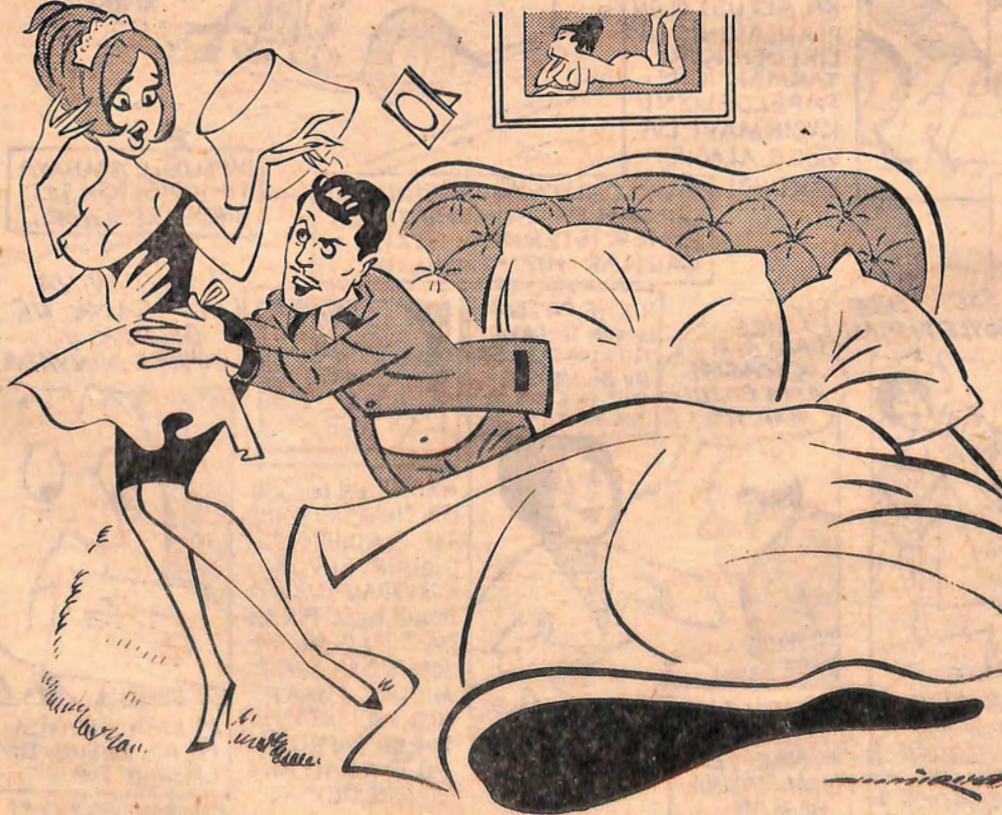
Aradan ne kadar geçmişti bil-miyorum... Birden tüylerimi di-ken diken eden bir gürültüyle sıradım yataktan. Baktım, aşı-ğıda elektrik testeresiyle kere-ste kesiyorlar.

Gün doğmuştu... Hemen giyi-nip bavulumu aldım, yorgun ar-ğın istasyonun yolunu tuttum. Tren hareket edince de derin bir nefes aldım. Biraz sonra kontro-löre biletimi göstermek için cüzda-nımı açınca, aaa! Bir de ne göreyim?.. Cüzdan başkasının cüzdanı! Sersem otelci benim cüzdanım diye, yanlışlıkla yan-daki odada kalan kadının cüzda-nını vermemiş mi!..

Hay Allah kahretsin!.. Gerisin geriye, otele dönmekten başka çare yok. Üstelik, o kariyla kar-şılaşmak da var işin içinde. Be-ni en çok düşündüren, en çok canımı sıkan da bu.

Otele varınca, kadının da be-nim gibi otelden ayrıldığını, son-ra tekrar döndüğünü otelciden öğrendim. Korktuğum başıma gelmişti... Allah vere de yeniden bir çingar çıkarmasaydı kari.

Fakat, aaa!.. Ben böyle düşü-nürken, içeriye uzun boylu, sıh-hatli, sarışın bir genç kız girip, gülerek elindeki hüviyet cüzda-nını uzatıvermişti. Şaşkınlığım geçince, çıkarıp ben de onunkini uzattım. Güldük... Tabii gece olanlardan hiç bahsetmedik. Genç kız yüzme öğretmeni-ymiş... Senelik tatilini geçirmek için seyahate çıkmış. Birbirimi-ze ısınmış, arkadaş olmuşuk çabucak. Şimdi beraber bir otel arıyoruz... Bakalım, hayırlısı!

— Kız gel... Doktor yatağına sıcak bir şey al dedi!..

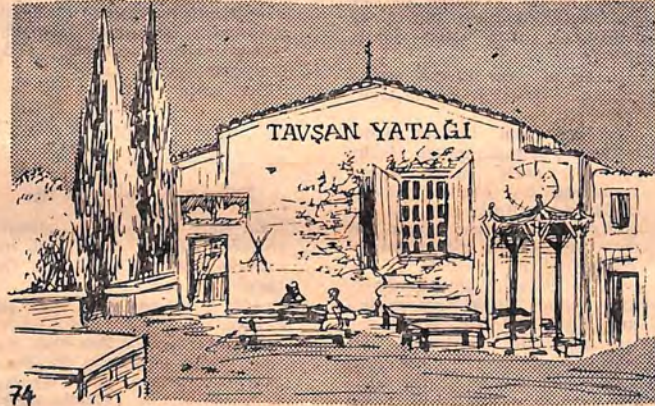
TARASKONLU TARTAREN

Alphonse Daudet'den // **BULEN SEREN**
Resimleyen:

73 Bereket versin harp meydanına bir üçüncü insan geldi. Bu, kadının kocası, üstelik hesaptan da iyi anlayan bir meyhaneci idi. Kimin karşısında bulunduğunu ve kaatilin merkebin ücretini vermekten başka bir şey istemediğini anlayınca, karısını kolaylıkla yumuşattı ve uyusludu. Tartaren iki yüz frank verdi, sıpanınsa ancak on frank kıymeti vardı. İş bu suretle halledildikten sonra, zavallı sıpayı bir incir ağacının dibine gömdüler. Taraskon paralarının rengiyle keyiflenen meyhaneci ise, Tartareni birkaç adım ötedeki dükkânında bir kahvaltı yapmaya davet etti. Cezayir avcıları da her pazar burada yemek yemeğe gelirlerdi...

74 Çünkü bu bölgede, tavşan avlamaya en uygun yer burası idi! Tartaren: «Ya aslanlar?» diye sordu. Meyhaneci ona hayretle baktı: «Aslanlar mı?» «Evet, aslanlar... Bazan gördüğünüz olur mu?» Meyhaneci kahkahayı kopardı: «Vallahi, hiç görmedim... Hem de yirmi yıldır buralarda bulunduğum halde! Fakat, zannederim, işittim... Galiba gazeteler... Fakat, çok daha aşağılarda, uzaklarda, taaa güneyde!» Bu sırada meyhaneye geliyorlardı. Taraskon civarındakilere benzeyen basit bir kır meyhanesi... Ve bizzatın alnında da, koskocaman bir levha: «Tavşan Yatağı» Eeey, koca kumandan Bravida, ey kahraman şapka avcıları! Kulaklarınız çınlamıyor mu?

75 Bu ilk macera birçok kimselerin cesaretini kırabilecek bir şeydi. Fakat Tartaren çapındaki adamlar kolay kolay ümitsizliğe düşmezler! Kahraman derhal kararını verdi: «Aslan güneyde imiş... O halde ben de güneye giderim!» Son tokmasını çiğner çiğnemez kalktı, meyhaneciye teşekkür etti ve karısını hiçbir kin duymaksızın kucaklayarak, kendilerine veda etti. Derhal güneye inmek amacıyla Cezayir'e dönmeliydi. Bindiği omnibüste en köşeye oturdu. Karşısında birkaç mağribi bayan da vardı. Bu bayanların çörek yiyerek peçelerinin altından gülüp, konuştukları işitiyordu. Tartaren bunların kendisine de çok bakmakta olduklarını zannetti.

76 Hele birisi, tam karşısında oturamı, gözlerini Tartaren'in gözlerine dikmişti ve yol bitinceye kadar bakışlarını ondan ayırmamıştı. Bayan her ne kadar çarşafa bürünmüş idiyse de, sürme ile uzatılmış büyük, siyah gözlerinin ışıltıları, arasıra çarşafın arasından sıyrılan zarif, narin bileklerine sıralanmış altın bileziklerin pırıltıları, Tartaren'e, karşısında genç, güzel, sevimliye layık bir şeyin varlığını duyuruyordu. Zavallı Tartaren heyecan ve utangaçlıktan ne yapacağını, nereye saklanacağını şaşırıyor, bu güzel şark gözlerinin sessiz okşayışı onu ateşliyor, titretiyor, öldürüyordu...

77 Omnibüs durdu. «Bab-Azoum» sokağının girişindeki tiyatro meydanına gelmişlerdi. Geniş şalvarlarının içinde ayakları dolaşan ve vahşi bir zerafetle çarşaflarını üzerlerine çeken mağribi kadınlar birer birer indi. Tartaren'inki en son olarak kalktı ve kalkarken de yüzünün o kadar yakından geçti ki, kahramanımız taze yasemin kokan bu aşk meleğinin peşinden âdeta bağlanmış gibi yürüdü. Onun silahlarının şakırdadığını gören kadın döndü ve ona parmağını dudaklarına götürerek «sus» işareti yaptı. Öteki eliyle de yasemin çiçeklerinden dizili, kokulu küçük bir tesbihi yere düşürdü. Tartaren bunu almak için eğildi...

78 Fakat kahramanımız biraz ağır ve silâhla yüklü olduğu için iş epeyce uzadı. Yasemin tesbih kalbının üzerinde, heyecandan titreyerek kalktığı zaman mağribi bayan ortalıktan kaybolmuştu... Atlas aslanları uyuyunuz! Frenk incirleri ve yabani sarı sübirler arasındaki ilerinizin içinde rahat rahat uyuyunuz... Daha birkaç gün Tartaren sizleri öldürmeyecek! Çünkü her şeye dayanan Tartaren'in kahraman kalbi, bu aşkın yakıcı alevlerine dayanamıyacak... Eriyecek, bitecek... Titreyecek, belki de... Neyse, kötü ihtimallerden bahsetmeyelim şimdi! Şarkın esrarlı havasında aşk güzeldir, ama tehlikelidir! Zaten Tartaren'i çeken de bu değil mi?

(Devamı var)

DÜNYADA EN ÇOK SATILAN TRAŞ MAKİNASI

PHILISHAVE

Elektrikli traş makinesi ile sabun, sıcak su, traş bıçağı derdini unutursunuz... Philishave ile daha çabuk, daha iyi traş olabilirsiniz.

BÜTÜN PHILIPS BAYİLERİNDE VE BÜYÜK MAĞAZALARDA SATILMAKTADIR. TECRÜBE EDEBİLİRSİNİZ. FİATİ TL. 192,-

(Reklâmcılık: 958—62)

**İŞLERİNİZDE
EMNİYET SÜR'AT.**

- ÇEŞİTLİ PARA İKRAMİYELERİ.
- ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR.

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

VERİB

(Basın: 22153—A. 13390—60)

Geyik avı

Geyik avcılarının palavralarını herkes bilir. Bunlardan biri bir gün arkadaşlarına anlatıyor.

— Bir gün tüfeğimi alıp ormana ava gittim, karşıma bir geyik çıktı. Yanımda dört kurşun vardı. Dört kurşunumun dördünü de harcadım. Değmedi. Yanımda birkaç tane kiraz vardı. Birkaç tane ağzıma atıp çekirdeklerini tüfeğe koydum. Tetiği çektim. Hayvanın alnına değdi. Fakat geyiğe bir şey olmadı.

Ertesi sene ormana yine ava gittim. Aynı yerde eski geyiğe rastladım. Hayvanın alnında bir kiraz ağacı çıkmamış mı?

Derhal hayvanı avladım. O akşam arkadaşlara geyiğin hem etinden hem de kirazından bir ziyafet çektim.

Yrşar Coşkun
Kadıoğlu Mahallesi Şerçe
Sokağı No: 11
URFA

Küçük ahır

Köyümüzde biri çiftlik sahibi diğeri ise yaylası olan meşhur palavracılardan Rasim ile Kasım geçenlerde köy kahvesinde buluştular. Hoş beşten sonra, Rasim:

— Eh ne var ne yok senin çiftliğinde bakalım Kasımcığım?

Kasım:
— Hiç sorma birader benim çiftliğin kısıraklarından birini ağıra çektiydik. Küçük ahırın kapısından dip taraftaki yemliğe bağlamağa götürürken bir de ne göreyim mübarek hayvan bir daha (kuzlamasın mı) doğurmasın mı..

Beriki kafasını salladı düşünceye daldı. Kısıraklarda doğum müddeti 365 gündür. Demek ahırın uzunluğuna göre bir sene yürümekle dib yemliğe geliniyor-muş. Küçük ahır dediği böyle ise, büyüğü kimbilir ne kadar diye düşündükten Kasım:

— Şimdi sen anlat bakalım Rasim, yaylada ne var ne yok:

— Hiç sorma kadeş. Dün hava biraz yağışlı idi ben de bızım bahçeden bir sırık kestim. Sırığın ucuna biraz çul, çaput bağladım. Bizim evin üzerindeki bulutları sağa sola kaydırarak bütün gün evimin üzerine bir damla yağmur düşürmedim.

Bu söze Kasım kıs kıs güle-rek sordu:

— Peki şimdi bu kadar uzun sırığı nereye koyuyorsun?

Cici

— Her dansa başka elbise giyiyorum. Bu da Twist için!

Rasim hemen yapıştırdı:

— Demin anlattığın sizin küçük ahıra götürdüm sığmadı, büyük ahıra bıraktım yine de beş karış dışarda kaldı.

Diye cevap verdi.

Ahmet Bağlık
Kalecik Köyü
VAN

Dünyayı dolaşan taş

İki zıppı aralarında konuşuyorlardı. Ve konuşma ateşli bir safhaya gelmişti ki Zühtü Cafer'e:

— Ben senden daha hızlı taş atarım.

— Hayır ben senden hızlı atarım, filân derken iş tatbikata gelir. Ve Zühtü aldığı bir taşı yıldırım hızı ile hedefe doğru fırlatır. Cafer de buna aldığı bir taşı ışık hızı ile atmakla cevap verir. Aradan zaman geçmez ki Cafer başını tutarak «Yandım Allah» nidalarıyla yerde kıvrılır. Hayretler içinde kalan Zühtü:

— Hayır ola n'oldu ahbab der. — N'olacak attığım taş aynı yöreğe üzerinden dünyayı dolaşıp başıma çarptı... diye cevap verir.

Nurettin Albayrak
Siyasi Hükümlü Cezaevi
BALIKESİR

Akbaba

● Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası ●

SAHİBİ:
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilecek abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer caddesi,
No. 8-10 Daire: 3. İstanbul
Telefon: 22 18 11

İLAN FİATİ:

Kapak içi, santimi 20 lira,
iç sayfalar 30 liradır.

Bu gazete Basın ahlakı yasa-sına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiatı: 100 kuruştur.

Milletler Gülüyor

Fenalık

Yeni arkadaş olmuşlardı. Genç adam genç kıza soruyordu:
— Sigara içer misiniz?
— Hayır!
— Ya içki?
— Hayır!
— Sevgilileriniz var mı?
— Katiiyen!
— Peki, hiç kötü bir şey yapmaz mısınız?
Genç kız biraz tereddütten sonra cevap verdi:
— Yaparım tabii o kadarlık; yalan söylerim.

Hayat sigortası

Sigortacı müşterisini ikna etmeğe çalışıyordu:
— Meselâ, Empire State'in 85 inci katından aşağı düşseniz ve hemen ölmeseniz, yaşadığınız müddet için haftada 50 dolar üzerinden olmak üzere para öderiz. Ve bu ödeme düşmeğe başladığınız andan itibaren işler. Yani yıl boyunca para kazanırsınız...

Dalgınlık

Roger'in en büyük merakı kocaman kocaman puralar içmekti. Bir gece eve kör kütük sarhoş geldi. Ağzındaki purayı yatağa bıraktı, üzerine yorgunu çekti. Başını tablada ezdikten sonra kendini pencereden aşağı fırlattı!...

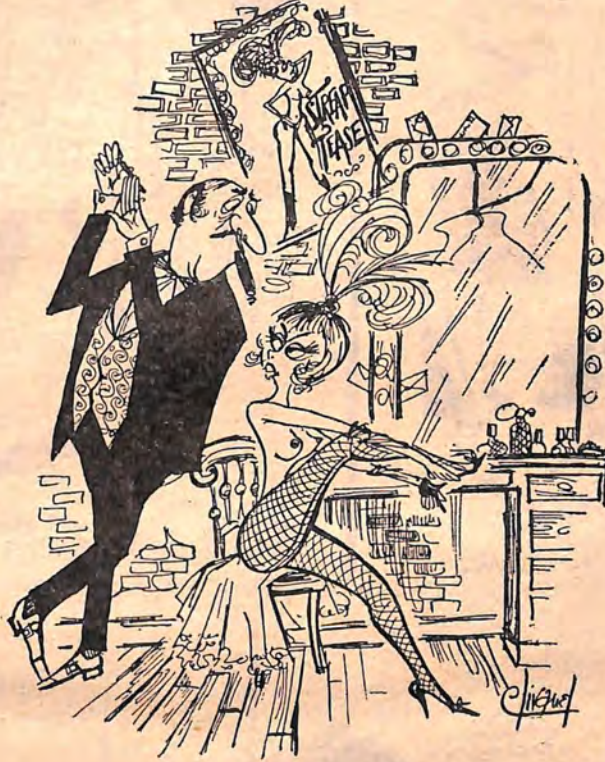
— Kendi düşüncelerimi söyledim, şimdi onun düşüncelerini söyleyeceğim...

Sıcak

Bir Chicago'lu güneyli dostuna övünüyordu:
— Güneydeki sıcak da bir şey mi azızım? Geçenlerde burası öyle sıcak oldu ki; yolda bir köpeğin bir kediyi kovaladığını gördüm, ikisi de yürüyorlardı sadece...

Şişe

Delikanlı sirk müdürünün yanına girdi:
— Şahane bir numaram var! dedi.
— Biliyorum! diye kestirip attı müdür. Hergün sizin gibi bir sürü insan gelir buraya!...
— Ama ben, tam 35 metre yüksekliğe çıkıyorum, sonra, ufak bir şişenin içine düşüyorum yaa...
— Ufak bir şişe mi dediniz? Bunum püf noktası nedir?
— Gayet basit!... Sadece ufak bir huni lazım!..

— Şekerim, iki binlik verir misin?.. Sahneye göğsüm açık çıkmayım.

Guillome Tell

Okulda öğretmen talebeye sorar:
— Gustave, söyle bakalım, yer yüzünde ilk adam kimdir?
— Guillome Tell.
— Emin misin?
— Tabii efendim! İlk adam Guillome Tell'dir.
— Peki ya Âdem?
— Aa... Öğretmenim yabancılar da dahil miydi?

Bilen kazanıyor

Fıkfi, radyodaki yirmi sual müsabakasına girmişti; ilk suali sordular:
— En iyi salam nerede yapılır?
— Bayonne'da.
— İlk sualimizi bildiniz, sizi tebrik ederiz; şimdi sıra ikincide: Peki en çok nerede yenir?
Fıkfi alkışlar ve kahkahalar arasında cevap verir:
— Sandöviç adalarında...

Yazısız

Traktör

Otomobil yola sapar, yirmi metre kadar ilerledikten sonra öyle bir çamura gömülür ki, ne ileri ne de geri hareket edemez. Adamın gözüne, ilerde tarlasını süren bir köylü ilişir. Yardım ister, köylünün traktörü sayesinde araba çamurlardan kurtulur.
— Çok teşekkür ederim, der adam, siz ve arabanız olmasaydı halim nice olurdu?
— Tabii ya!.. Borcunuz 300 frank!
Araba sahibi, parayı sayarken:
— Siz bu işi gece gündüz yaparsanız, dedi epey bir servetiniz olur!
Köylü:
— Geceleri mi? Ben de isterdim ama yolu kim sulayacak?

Nasıl olmuş

Polis memuru kadıncığa haberi nasıl ileteceğini bilemiyordu. Kapıyı çaldı ve açan genç kadına:
— Hanımefendi, dedi, kocanız yeni cep saati parça parça oldu maalesef...
— Parça, parça mı? Nasıl olur?
— Şey!.. Üzerine bir piyano düştü de...

— Size devrimizin en meşhur flüt üstadını tanıtayım!

Ekonomik

İhtiyar adam cimri bir arkadaşını ziyarete gider, odaya girince on beş muntlak ampul altında ödünç aldığı bir kitabı okuduğunu görür. Hiç sesini çıkarmadan bir kenara ilişir. Fakat berikinin dakikada bir kalkıp elektriği söndürdüğünü ve hemen sonra tekrar gidip açtığını göreyerek dayanamaz:
— Ne yapıyorsun Allah'ışına?
— Boşuna elektrik gitmesini istemiyorum, sayfaları çevirirken ışığı ihtiyacım yok...

Oto stop

Lulu ve Lizzie, Percy'den bahsediyorlardı; Lulu:
— Şekerim, dedi, bu Percy gibisini görmedim, nerede durulacağını bilmiyorum katiiyen...
Lizzie itiraz etti:
— Aa, hiç de öyle değil hayatım! Geçen gün beraberdik, arabayı çekmek için o kadar güzel bir yer buldu ki görme!

Dünya Karikatürleri

-BAK DAĞA ÇIKMAK İÇİN GÜZEL
BİR PANTOLON BULDUM...
-BEN DE GÜZEL BİR PANTOLONLU!

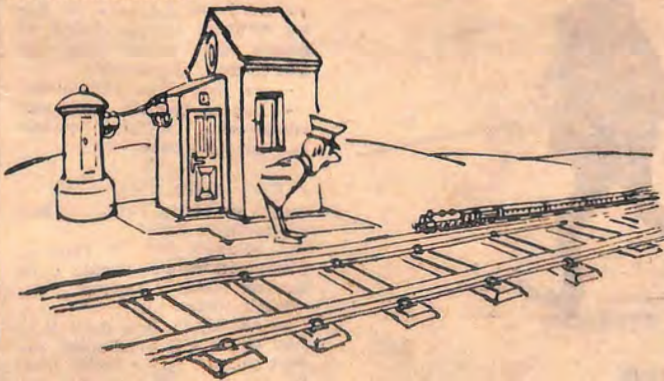
-ANNENİN EVİNE GİTMEDEN HİÇ OLMAZSA
SAHANDA YUMURTA PIŞİRMİYİ TARİF ET!

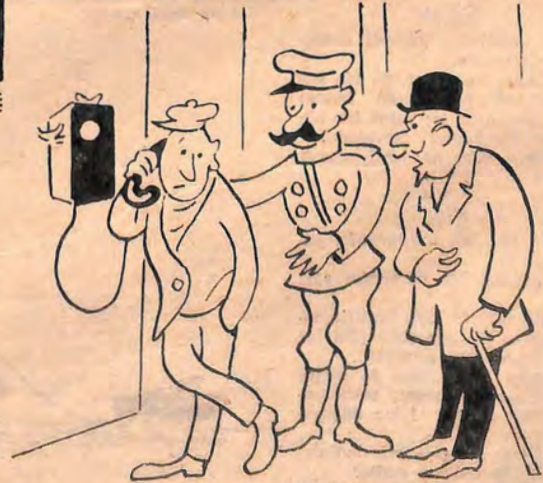
-GİY ŞUNU KIZIM... DAHA TOPRAK YAS!..

-AAAA, ZAYIFLAMAK İÇİN İLÂÇTAN
BİRAZ FAZLA ALMIŞSINIZ GALİBA!

YAZISIZ

-KARICIĞIM, BENİ BEKLEME... BU AK-
ŞAM, YEMEĞİ KOMSERLE YİYECEĞİM!

İŞTE SİZE TAM 7.5 MİLYON

1965
YILININ İLK ÇEKİLİŞİNDE

60
APARTMAN
DAİRESİ

ve

6 Adet	100.000 Lira
10 Adet	50.000 Lira
15 Adet	25.000 Lira
50 Adet	5.000 Lira

AYRICA 37200 Talihliye zengin para ikramiyeleri.Sizde bu çekilişlere iştirak etmek istiyorsanız tasarruflarınızı ZİRAAT BANKASI'nda toplamakta acele ediniz.

T.C. ZİRAAT BANKASI

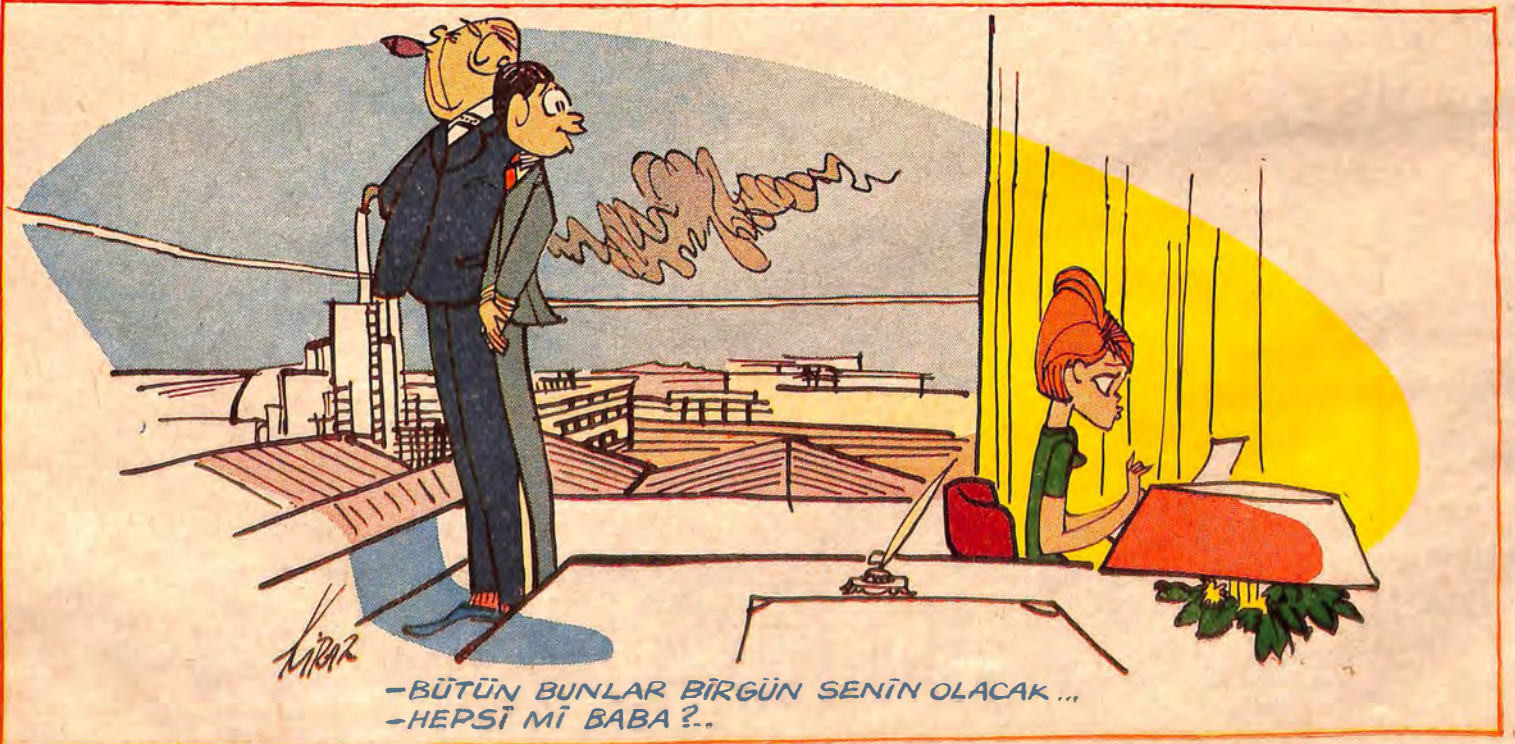
Aklaka

-EVİNİZ NEREDE ?
-NEREDE İSTERSENİZ...

-OĞLAN GALİBA EVLİ... DÜN ÖPTÜĞÜM
YERİ BUGÜN MORARMIŞ GÖRDÜM!

-BÜTÜN BUNLAR BİRGÜN SENİN OLACAK ...
-HEPSİ Mİ BABA ?..